

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΜΑΙΟΣ, 1839.]

[ΑΡΙΘ. 29.]

Ο ΑΛΛΟΣ ΠΑΙΣ.

Εἰς τῶν νυκτερινῶν φυλάκων τῆς πόλεως τῶν Παρισίων, κάμνων τὸν γῦρον αὐτοῦ μίαν χειμερινὴν ἐσπέραν, εὐρῆκε τέκνον μὲ τὰ πλέον ῥακώδη ἐνδύματα στέκον εἰς μίαν κόγχην τῆς ὁδοῦ, καὶ προφέρον σιγανούς τινας μυγμούς, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ τὸ ἀσκεπὲς σῶμά του ἔτρεμεν ἀπὸ τῆς νυκτὸς τὸ δριμύ φύχος. Ἠρώτησεν αὐτὸ, 'Ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ σου—ποῦ εἶναι ἡ κατοικία σου;' ἐπρότεινε πολλοκίς τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν, ἀλλὰ μόνην ἀπόκρισιν ἐλαμβανε τοὺς αὐτοὺς ἀνάνθρωπος ἤχους. Ἐπίασε, τέλος, τὸ παιδίον, καὶ ἤρχισε νὰ τὸ τιναῖξῃ ὀλίγον δυνατὰ, στοχαζόμενος τὴν σιωπὴν αὐτοῦ θυμοῦ ἢ πείσματος ἀποτελεσμα. Εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο, γηραλός, πλησιάζας, ἤκροσθη τὰς ἐπανελημμένας τοῦ φυλάκος ἐρωτήσεις. Τὸ παιδίον ἐξηκολούθει ἔτι ἄφωνον, καὶ ὁ φύλαξ ἔμελλε πλέον νὰ τὸ ἐπάρῃ εἰς τὴν φυλακὴν· τότε ὁ γέρον, 'Στάσου ὀλίγον,' εἶπε· 'δός με τὸν λύχνον.' Λαβὼν αὐτὸν, ἔρριψεν ὄλον τὸ φῶς ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ τέκνου, καὶ μὲ ἰλαρὸν τόνον ἐπανέλαβε τὰς ἤδη γενομένας ἐρωτήσεις. Μετὰ δὲ προσεκτικὴν παρατήρησιν, στραφεὶς πρὸς τὸν φύλακα, 'Τὸ τέκνον,' εἶπεν, 'εἶναι κωρὸν καὶ ἄλαλον.'

Ὁ τοῦτο δηλοποιήσας, ὁ καὶ ἀξιώτατος ἐκ πολυχρονίου σπουδῆς καὶ πείρας νὰ προφέρῃ τοιαύτην ἀπόφασιν, ἄλλος δὲν ἦτο παρ' ὁ Ἀββᾶς Δελεπαῖος, (Abbé de l'Épee), ἀνὴρ ἐξίσου διὰ πνεῦμα καὶ φιλανθρωπίαν ἐπίσημος. Ὁ ἱερωμένος οὗτος, νέος ὢν ἀκόμη τὴν ἡλικίαν, ἐπληροφόρηθη ὅτι οἱ κωφοὶ καὶ ἄλαλοι ἐπιδέχονται διδασκαλίαν ἕως εἰς ἓνα βαθμὸν—πρᾶγμα παντὴ ἀδύνατον ἀρχαῖα λογιζόμενον—ἔθεν καὶ κατέβαλε πᾶσαν αὐτοῦ δύναμιν εἰς κατόρθωσιν τοῦ σκοποῦ τούτου· ἐπέτυχε δ' ἄριστα, καὶ τὸνομά του κατετάχθη μεταξὺ τῶν εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Μεγαλὴ ταῶντι καλοτυχία τοῦ πτωχοῦ τέκνου, ὅτι ὁ Ἀββᾶς ἐπέρασεν ἐκεῖθεν τὴν στιγμὴν τῆς κρατήσεώς του κατὰ τὴν προειρημένην ἐσπέραν. Ὁ φύλαξ εὐκόλως παρέδωκε τὸν παῖδα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀββᾶ, ὅστις ἐζήτησεν αὐτὸν, ὑποσχεθεὶς νὰ κάμῃ τὴν ἀνήκουσαν ἐρευναν διὰ τοὺς γονεῖς του, καὶ νὰ παραδώσῃ τὸν δυστυχῆ, ἐὰν ποτε ἤθελαν φανῆν νὰ τὸν ζητήσωσι.

Μετ' ὀλίγον ὁμοῦ ἀφοῦ ὁ Δελεπαῖος ἐπῆρε τὸ τέκνον εἰς τὴν οἰκίαν, ἐβεβαιώθη ὅτι κἀνεὶς δὲν ἤθελε ποτε

τοῦ τὸ ζητήσῃν. Δὲν ἤρρησε νὰ καταλάβῃ, ὅτι τὰ φυσικὰ τοῦ παιδὸς ἐλαττώματα εἶχαν καμῖν αὐτὸν δόλου καὶ προδοσίας θῦμα. Πολλὰ περιστάσεις ἔφεραν τὸν Ἀββᾶν εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο. Παρητηροῦσε τὸν ἄθλιον, πρὶν τοῦ ἐκβαλῶσι τὰ ῥακῆ, ὅτι ἔβλεπεν αὐτὰ μὲ ἐκπληξίαν καὶ ἀηδίαν· ἐφαίνετο δὲ πολὺ εὐχάριστος καὶ εὐγνώμων, ὅτε τοῦ ἐβάλθησαν καλῆτερα φορέματα. Περιπλέον, τὸ δέρμα τοῦ νέου Ἀρμάνδου (οὕτως ὠνόμασε τὸ τέκνον ὁ καινὸς αὐτοῦ προστάτης) ἦτο λευκὸν ὡς χιών, ἀφοῦ ἐξεπλύθησαν αἱ ἀκαθαρσίαι, μὲ τὰς ὁποίας ἐφαίνετο ἐπίτηδες ἠλειμμένον. Τὸ βλέμμα καὶ ὁ τρόπος του ἦσαν ἔξυπνα καὶ εὐγενῆ, ὥστε ἀκόμη περισσότερον ἐπεβεβαίοναν τὴν ἰδέαν τοῦ Ἀββᾶ, ὅτι χαμερπῆς τις ἰδιότητια εἶχε προξενήσῃν τὴν ἐκθεσιν τοῦ παιδός. Στρώσας δὲ καὶ ποικίλα φαγητὰ ἐμπροσθεν αὐτοῦ, ἀνεκάλυψε παρευθὺς, ὅτι ὁ Ἀρμάνδος ἦτο συνειθισμένος μόνον εἰς τὴν τροφήν, ἣτις δίδεται εἰς τῶν ὑψηλοτέρων καὶ πλουσιωτέρων οἰκογενειῶν τὰ τέκνα.

Μ' ὄλας τὰς ἐρεῦνας τοῦ καλοῦ Δελεπαῖου, καὶ μ' ὄλας τὰς ἀγγελίας, ὅσας κατεχώρισεν εἰς τὰς δημοσίους ἐφημερίδας, τὸ παραμικρὸν δὲν εὐτύχησε νὰ μάθῃ περὶ τῆς τοῦ Ἀρμάνδου ἱστορίας. Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ παῖς ἐφέιλκε καθημέραν τὴν ἀγάπην τοῦ εὐεργέτου του. Ὁ οἶκος τοῦ Ἀββᾶ πρὸ πολλοῦ ἐχρησίμευεν ὡς σχολεῖον, ἢ ἄσυλον, διὰ τοὺς ὁμοιοπαθεῖς τοῦ Ἀρμάνδου· ἀλλ' οὐδεὶς κωφὸς καὶ ἄλαλος εἶχε ποτε προσδεῦσιν τόσον ταχέως, ὅσον αὐτὸς, ὡς πρὸς τὴν μάθησιν τῶν ἀντιὸμιλίας καὶ ἀκοῆς σημείων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ διδασκάλου εἶχεν ἐφεύρειν. Μετ' ὀλίγα ἔτη ὁ Ἀρμάνδος ἠμπόρει οὕτω εὐκόλως νὰ συνεννοῆται μὲ τὸν Ἀββᾶν, ὡς καὶ ἂν δὲν τοῦ ἔλειπε τὸ χάρισμα τῆς ὀμιλίας. Ἀφοῦ τὸ μέγα τοῦτο κατωρθώθη, ἀσμένως ἐπροίκιζεν ὁ Ἀββᾶς τὸ ἐξανοιγόμενον τοῦ μεираκίου πνεῦμα μ' ὄλα τὰ πλοῦτη τῆς παιδείας καὶ τῶν γνώσεων. Ὅσον δ' ἀνεπτύσσετο ἡ διάνοιά του, τόσον προσεκτικώτερα ἐζήτηε ὁ Ἀββᾶς κάμμιν ἀμυδρὰν τῆς βρεφικῆς ἡλικίας ἀνάμνησιν, ἣτις νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς ἐξήγησιν τοῦ τῆς ἐκθέσεως μυστηρίου. Ἐρωτώμενος ὁ νεανίσκος, ἄλλο δὲν ἐνθυμείτο, εἰμὴ ὅτι ἐπέρασε πολὺν δρόμον, πρὶν ἐμβῆ εἰς τοὺς Παρισίους. Ἀλλ' ἐνθυμήσεις νηπιακαὶ ὑπῆρχαν εἰς τὸ πνεῦμά του, μολοντί κεκοιμισμένοι, ἀπῆτουν δὲ μόνον φιλικὰς περιστάσεις διὰ νὰ ἐξεγερθῶσι. Εἰς ἓνα τῶν πολλῶν

περιπάτων, τοὺς ὁποίους ἔκαμνεν ὁ Ἀββᾶς μετὰ τοῦ ἀλαλου μαθητοῦ, ἔτυχε νὰ περῶσιν ἀπὸ τὰ δικαστήρια, ἐνῶ εἰς τῶν δικαστῶν ἐξήρχετο τῆς ἀμαξίας του. Ὁ Ἀρμανδος ἀνεπήδησεν εὐθύς ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν, καὶ εἰδοποίησε τὸν διδασκαλον, ὅτι ἀνὴρ τις, ἰκτιδα (κακοῦμι) καὶ πορφυραν ἐνδεδυμένος ὡς ὁ κριτής, ἐσυνείδιζε πρὸ πολλοῦ νὰ κρατῆ αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ νὰ καταβρέχῃ τὸ πρόσωπόν του μετὰ φιλήματα καὶ μετὰ δάκρυα. Ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν ἔκαμνεν εἰς τὸν Ἀββᾶν ἡ ἀνάμνησις αὕτη. Εἶκασεν ὅτι ὁ Ἀρμανδος πρέπει νὰ ἦταν υἱὸς δικαστοῦ τινός, καὶ ὅτι ὁ δικαστὴς ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν του πρέπει νὰ ἐκατοίκει εἰς πόλιν πρωτεύουσαν, ὅπου συνεκροτοῦντο ἀνώτερα δικαστήρια. Ἀπὸ δὲ τὰ δάκρυα, ὡς καὶ τὰ φιλήματα, ἐσυμπέραναν ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ παιδὸς ἦτο προαποδαμμένη.

Καὶ ἄλλαι περιστάσεις συνέτρεξαν ἀκολούθως εἰς ἐνίσχυσιν τῆς τοῦ Ἀββᾶ ἐλπίδος, ὅτι κἀνένα καιρὸν ἤθελεν ἐμπορίσειν νὰ λάβῃ τὸ δίκαιόν του ὁ νεανίσκος· ἐπειδὴ, ὅτι ὁ ἄδελφος εἶχεν ἀδικηθῆναι, ὁ καλὸς ἱερεὺς ἦτον ὑπερβέβαιος. Τὰς ὁδοὺς ποτὲ διαβαίνων ὁ Ἀρμανδος, ἔμεινε τὰ μέγιστα τεταραγμένος εἰς τὴν θείαν ἐπισημασίαν τινὸς πομπῆς· ἐγνωστοποίησε δὲ εἰς τὸν Ἀββᾶν, ὅτι καὶ αὐτὸς συνώδευσε ποτὲ ὁμοίαν πολυπληθῆ πομπήν, μαῦρα ἐνδεδυμένος, καὶ ὅτι ἔκτοτε δὲν ἴδε ποτὲ πλὴν τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὰ πορφυρὰ ἐνδύματα. Ἐταίρωρον! ἐουλαγίσθη ὁ Ἀββᾶς, ἔειπαι λοιπὸν ὄργανόν, καὶ χαμερπῆς τις συγγενῆς, ἀπὸ τὰ φυσικὰ σου ἐλαττώματα ὠφελόμενος, ἤρπασε τὴν κληρονομίαν σου! Περιδιαβάξων ἄλλοτε μετὰ τὸν διδασκαλον αὐτοῦ εἰς τὴν νότιον πλευρὰν τῶν Παρισίων, ἔσταθη ἔξαφνα, καὶ προσεκτικῶς ἐκτύταξε τὴν πύλιν. Εἶπε δὲ εἰς τὸν Ἀββᾶν, ὅτι ἀπὸ τὴν πύλιν ταύτην εἰσῆλθε πρῶτον εἰς τοὺς Παρισίους, καὶ ὅτι ἐνθυμεῖτο νὰ ἔσταθῃ αὐτοῦ μέσα εἰς μίαν ἀμαξίαν, ἕως ἃ ἐξετάσθησαν τὰ πράγματα των. Τοῦ ἤλθε περιπλὸν εἰς τὴν μνήμην, ὅτι μετὰ τὴν ἀμαξίαν ταύτην εἶχεν ὀδαιπορήσειν ἡμέρας τινὰς μετὰ δύο ἄλλων ὑποκειμένων.

Ταῦτα πάντα διαλογιζόμενος ὁ Ἀββᾶς, ἠσθάνετο πεπεισμένος, ὅτι ἀπέθῃ ὀφθαλμὸς ὁ ἀλαλος παῖς εἰς πόλιν τινὰ τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας· νομίζων δὲ χρέος του νὰ φροντῆσιν κατὰ παντὰ τρόπον ὑπὲρ τῆς τοῦ νέου ἀποκαταστάσεως, ἀπεφάνετο νὰ περιέλθῃ μετὰ αὐτοῦ τὰ ὑποπτα ἐκεῖνα μέρη, εὐελπίς ὅτι ἡ θεία τῶν τόπων τῆς γενέσεώς του ἤθελεν ἐξεγείρειν τὴν ὑπνύπτουσαν αὐτοῦ μνήμην. Ἡ ἐπιχείρησις αὕτη ἦτο μὲν πολὺ μοχθῶσα, ἀν ὄχι διὰ τὸν Ἀρμανδον, νεανίσκον δεκαοκταετῆ. βέβαια ὅμως διὰ τὸν γηραλέον Ἀββᾶν· ἀλλ' ὁ πόθος νὰ ἀφελῆσθαι τὸν ἀγαπητὸν αὐτοῦ μαθητὴν ἦτον ἀκαταμάχητος. Ἐπέμεινε σταθερῶς εἰς τὴν ἀπόφασιν, καὶ μετὰ ὀλίγον ἤρτισε τὴν ὀδοιπορίαν.

Ψυχὴ ὀλιγώτερον γενναία παρὰ τὴν τοῦ Ἀββᾶ Δελεπαίου ταχέως ἤθελε βαρυνθῆναι τοὺς κόπους τῆς ὀδοιπορίας, ἐπειδὴ μάλιστα οἱ μέγχοι οὗτοι διὰ πολλὴν καιρὸν ἐφαίνοντο ἄκαρποι. Ἐκ κόμης εἰς κόμην, καὶ

ἐκ πόλεως εἰς πόλιν, ἐπερνοῦσαν οἱ περιηγηταί, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀναγνώρισιν ἐκ μέρους τοῦ Ἀρμανδου. Ἀλλ' ἤλλαξε διόλου τὸ πρᾶγμα, ὅτε μετὰ τρίμηνον περιοδεῖαν ἐμβῆκαν εἰς τὰς πόλιν τῆς Τολώσης. Καταρχὰς μὲν ὁ Ἀρμανδος ἐφαίνετο νὰ βλέπῃ καὶ τὴν πόλιν ταύτην ἀδιαφόρως· ἀλλ' ἐνῶ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ μίαν ἐκκλησίαν, ἔσταθη ἔξαφνα, προσήλωσεν εἰς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμοὺς του, καὶ μετὰ τρεμοῦσας χεῖρας ἔκαμνε σημεῖα εἰς τὸν Ἀββᾶν ὅτι ἐνθυμεῖτο αὐτὸν τὸν τόπον—ὅτι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην ἐσυνώδευσε τὸ προλεχθὲν λείψανον τοῦ δικαστοῦ. Δύσκολον ἤθελεν εἰσθῆναι νὰ περιγραφῆ τις τὰ μεμιγμένα χαρᾶς καὶ ἀνησυχίας αἰσθήματα, ὅσα ἐγέννησεν ἡ ἀνακάλυψις αὕτη εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ γηραλέου Ἀββᾶ. Ἐνῶ ἐπροχώρουσαν εἰς τὰς ὁδοὺς, πᾶν σημαντικὸν ἀντικείμενον ἀνεγνωρίζετο ὑπὸ τοῦ Ἀρμανδου, καὶ δὲν ἔμεινε πλὴν ἀμφιβολία εἰς τὸν Ἀββᾶν ὅτι εὐρήκε τὸ ποθοῦμενον. Ἀλλὰ, καὶ ἂν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία τις, δισκαδεάσθη μετὰ ὀλίγον. Ἀφῶ ἐμβῆκαν εἰς εὐρύχωρον τινὰ πλατεῖαν, αἱ ἀναμνήσεις τοῦ Ἀρμανδου ἐγίναν ζωηρότεραι· τέλος δὲ, φθασας ἐμπροσθεν ἀρχαίου τινὸς καὶ μεγαλοπρεποῦς οἴκου, ἐκράυγασε τρανοφώνως, καὶ ἔπεσεν ὀπίσω εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συναδοιπόρου καὶ φίλου του.

Ἀφῶ δὲ μετὰ ἱκανὴν ὥραν ἀνέλαβεν ἀπὸ τὴν λειποθυμίαν, εἰδοποίησε τὸν Ἀββᾶν, ὅτι ὁ οἶκος οὗτος ἦτον ὁ τόπος τῆς γενέσεώς του—ὅτι αὐτοῦ τὸν ἐχαίδευεν ὁ κριτής—καὶ ὅτι αὐτοῦ ἐκατοίκει, μετὰ τὴν κηδείαν, ὁμοῦ μετὰ τέκνον ὁμήλικον, τὸ ὅποσον ὑπερηγάπα, καὶ ζωηρότατα εἰσέτι ἐνθυμεῖτο. Μετὰ δυσκολίας ἠμπόρουν ὁ ἡλικιωμένος ἱερεὺς νὰ σύρῃ τὸ μεираκιον ἀπὸ ἐμπροσθεν τοῦ οἴκου—πρᾶγμα, τὸ ὅποσον πολὺ ἐπεθύμει νὰ κομῆ διὰ νὰ μὴ λαβῶσι πρόωρον εἰδῆσιν οἱ ἐνοικοῦντες. Ἀλλ' ὁ Ἀρμανδος ἦτον εὐπειθῆς, καὶ μετὰ ὀλίγον ἐπροχώρησαν εἰς ξενοδοχεῖον, ὅπου ἐκαθίσταντο πρὸς καιρὸν. Εὐκόλως δύναται τις νὰ φαντασθῆ πόσαν περιχαρῆς καὶ εὐγνώμονος ἦσαν εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὰς πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτῶν χρηστάς ἐλπίδας.

Ἡ πρώτη φωνὴ τοῦ Ἀββᾶ, μετὰ ταῦτα, ἦτο νὰ μάθῃ τὴν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ κατέγοντος τὸν οἶκον, ὅστις τὸσον ἐκίνησε τὸν Ἀρμανδον. Ἰδοὺ δὲ ὅποια ἦταν ἡ ἐκβασις τῆς ἐρεύνης του. Εἰδοποίηθη, ὅτι ὁ οἶκος ἦτο ποτὲ κτήμα τοῦ κόμητος Ἀραγκουρτίου, ἀνδρὸς περιπλοῦτου καὶ δικαστοῦ εἰς τὴν πόλιν Τολώσαν· καὶ ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ κόμης ἀπέθανεν, ἀφήσας ἕνα υἱόν, τὸν ὅποσον ἐγέννησε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἡ σύζυγός του, μετὰ θυσίαν τῆς ἰδίας τῆς ζωῆς. Τὸ παιδίον ἐκίθη, Θεόδωρος Ἀραγκουρτίος, ἦτο κωφὸν καὶ ἀλαλον, ἀπέθῃ δ' ἐπίτροπος αὐτοῦ ὁ κύριος Ἀρλεμόντης, θεῖος πρὸς μητρός. Διὰ τινὰ καιρὸν ὁ Θεόδωρος ἔμεινε εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν εἰς Τολώσαν, συνανατρεφόμενος μετὰ τέκνον σχεδὸν ὁμήλικον, μοναγενῆ θυγατέρα τοῦ κυρίου Ἀρλεμόντου. Ἀλλ' ἔχων ὑπόθεσιν τινὰ εἰς Παρισίους ὁ κύριος Ἀρλεμόντης, ἐπῆρε μετὰ ἑαυτοῦ τὸν νέον Θεόδωρον, συνώδευμ-

νον μ' ἕνα μόνον θεράποντα· κατὰ δυστυχίαν ὅμως ὁ παῖς ἀπέθανεν εἰς τὴν μητρόπολιν, ὡς ἀπέδειξαν τὰ παρὰ τῶν ἰατρῶν βεβαιωτικά, τὰ ὅποια ὁ κύριος Ἀρλεμόντης ἔφερον ὀπίσω εἰς τὴν Τολώσαν. Ὁ κύριος αὐτὸς ἐκληρονόμησε τότε τὴν περιουσίαν τοῦ Θεόδωρου, κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ μακαρίτου κόμητος, καὶ τὴν ἔχαιρεν ἔκτοτε ἀνενοχλῆτως.

Λαβὼν ὁ καλὸς ἱερεὺς τὰς εἰδήσεις ταύτας παρὰ τοῦ ξενοδόχου, ἐφρόντισεν ἔπειτα νὰ βεβαιωθῆ ποῖος ἦτον ὁ ἱκανώτερος καὶ τιμιώτερος δικηγόρος τῆς Τολώσης, ἵσπε διὰ τῆς βοηθείας αὐτοῦ ν' ἀποκαταστήσῃ τὸν Θεόδωρον (ὡς δυναμέδα πλὴν νὰ καλῶμεν τὸν νεανίσκον) εἰς τὰ πατρικά του δικαιώματα. Ὁ προτιμηθεὶς ἔτυχε νὰ ἦναι πεφωτισμένος ἀνὴρ, γνωρίζων ἐκ φήμης καὶ τὰ μέγιστα θαυμάζων τὸν φιλόανθρωπον Δελεπαῖον. Ὅτε λοιπὸν οὗτος, ἀρχίσας τὴν περὶ τοῦ κωφοῦ καὶ ἀλάλου διήγησιν, ἀνέφερε καὶ τὸ ἴδιόν του ὄνομα, ὁ δικηγόρος ἐφανέρωσεν ἄκραν εὐχαρίστησιν, ὅτι ἤξιώθη νὰ γνωρίσῃ προσωπικῶς ἄνδρα, τοῦ ὁποῦ τὸσον ἐτίμα τὰς σπανίους ἀρετάς· ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀββᾶς τὴν διήγησιν· ἀφῶ δ' ἐναργῶς παρίστησε τὰ πάντα, καὶ διήγειρεν εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν τὴν ἐκπληξιν καὶ ἀγανάκτησιν τοῦ δικηγόρου, ἐπροσκαλέσθη καὶ αὐτὸς καὶ ὁ κωφὸς νέος νὰ συγκατοικήσῃ μετὰ τὸν κύριον Beauvoir (οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ δικηγόρος) ἕως νὰ λάβῃ τέλος ἡ ὑπόθεσις.

Ἄς μεταβῶμεν τώρα ἀπὸ τὸν Ἀββᾶν καὶ τὸν νέον αὐτοῦ σύντροπον εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου Ἀρλεμόντου, —ἀς ἴδωμεν ἐὰν μετὰ τοῦ ἀδίκως ἀποκτηθέντος πλοῦτου συγκατοικῆ εἰρήνη καὶ εὐδαιμονία. Βλέπομεν τῶν ὄντι σπουδαστήριον μεγαλοπρεπές, παρεσκευασμένον μετὰ πᾶν ὅ,τι ἡ τρυφὴ ἐδύνατο νὰ ἐφεύρῃ πρὸς ἀναπαυσιν τοῦ ἰδιοκτητοῦ· ἀλλ' ὁ ἰδιοκτήτης τίποτε δὲν δύναται νὰ χαρῆ· ἀφ' ἧς ὥρας ἐκίνησεν αὐτὸν ἡ δίψα τοῦ πλοῦτου νὰ ἐκθέσῃ τὸν ὄφρανον ἀνεψιὸν του εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, δὲν ἴδε στιγμὴν ἀναπαύσεως ἢ πνευματικῆς εἰρήνης. Ἀκόμη καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Παυλίνης, ἐρασμίας κόρης δεκαοκταετοῦς, αἱ φιλόστοργοι φροντίδες δὲν ἰσχύουν νὰ ἐλαφρύνωσι τὰς βαρεῖας τῆς συνειδήσεως τύφους. Πολλὰκις ἐνθυμεῖται καὶ πολλὰκις ἀναφέρει τὸν ἄδελφον ἐξαδελφόν της, τὸν παλαιὸν σύντροπον τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας, ἀγνοοῦσα ὅτι μετὰ τοῦτο ἐγγίζει κατὰκαρδὰ τὸν πατέρα της. Τοιαύτη πρὸ πολλοῦ ὑπῆρχεν ἡ κατάστασις τοῦ κυρίου Ἀρλεμόντου, καὶ τοιαύτη διέμενε εἰσέτι, ὅτε τὰ ἐπόμμενα τὸν συνέβησαν.

Ἐνῶ ἐκαθῆτο εἰς τὸ σπουδαστήριον, ἀνήγγειλεν ὁ ὑπὲρ τῆς τὰ ὀνόματα τοῦ Ἀββᾶ Δελεπαίου καὶ τοῦ δικηγόρου Beauvoir. Ὁ Ἀρλεμόντης, ὅστις ἐγνώριζεν ἐκ φήμης τὴν μεγάλην ὑπόληψιν τοῦ Δελεπαίου ὡς διδασκαλοῦ τῶν κωφῶν καὶ ἀλάλων, ἀκούσας τὴν ἀπροσδόκητον αὐτοῦ ἐπίσκεψιν, ἐμβῆκεν ἀμέσως εἰς ὑπόψιν, ὅτι ὁ Θεόδωρος ἔμελλε νὰ φανερωθῆ, —πρᾶγμα τὸ ὅποσον ἠλπίζεν ὁμοῦ καὶ ἐφοβεῖτο ὁ ὑπὸ τῆς συνειδήσεως

βασανιζόμενος θεῖος. Ἀπὸ τὴν ταραχὴν ὠχρίασε, καὶ μόλις εἶχε θάρρος νὰ ὑποδεχθῆ τοὺς ξένους. Ὅτε εἰσῆλθαν, ἐξήτησε νὰ καλύψῃ τὴν σύγχυσιν αὐτοῦ μετὰ ἀλαζονείας πρόσχημα. Πρώτησε τὸ αἴτιον τῆς ἐπισκέψεως. Σηκωθεὶς ὁ σεβασμιος Δελεπαῖος, ἐπλησίασε, καὶ μετὰ τὴν εἰς αὐτὸν ἐμφυτον γαληνίαν ἀπλότητα ἐξήτησεν ἀπόδοσιν τῶν κτημάτων, ὅσα σκληρῶς καὶ πονηρῶς ἀφῆρπασεν ὁ κύριος Ἀρλεμόντης ἀπὸ τὸν κληρονόμον τοῦ κόμητος Ἀραγκουρτίου. Ἐκεῖνος, ἰδὼν ὅλα τὰ ὅποια ἐφοβεῖτο, ἠμπόρουν μόνον νὰ ψελλίσῃ, ὅτι ὁ Θεόδωρος πλὴν δὲν ζῆ. Καὶ μάλιστα ζῆ, ἐξεφώνησεν ὁ Ἀββᾶς, καὶ ὑπέστρεψε, σὺν Θεῷ, νὰ ζητήσῃ τὸ ἴδικόν του. Ἐδιηγήθη τότε ὅλα τὰ περιστατικά, καὶ τὸν ἐνουθέτησε νὰ παραδώσῃ τὰ κτήματα ἐκουσίως, διὰ νὰ μὴ καταντήσωσιν εἰς κριτήρια, καὶ παραδειγματισθῆ πολὺ μᾶλλον. Ὁ Ἀρλεμόντης, ἀναλαβὼν ὀπωσοῦν ἀπὸ τὴν ταραχὴν, ἠρνήθη πάλιν τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἀνεψιοῦ του, μολοντί ἐντὸς αὐτοῦ σφοδρῶς ἠγωνίζετο διὰ τὴν ὑπεροχὴν ἢ καλητέρα του κλίσις. Ἐμελλε δὲ καὶ νὰ διώξῃ τοὺς κυρίους, ὅτε ἡ θύρα τοῦ θαλάμου αἰφνιδίως ἠνοίχθη, καὶ δούλος τις οἰκιακός, μετὰ ὠχρὰ καὶ τεταραγμένα βλέμματα, ἔρμησεν ἐμπροσθεν τοῦ Ἀρλεμόντου καὶ τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτόν. Ἡλθεν! ἦλθεν! ἐξεφώνησεν ὁ δούλος, διευθυνόμενος πρὸς τὸν κύριον Ἀρλεμόντην· ἦλθεν ἀπὸ τὸν τάφον νὰ μᾶς παιδεύσῃ διὰ τὴν σκληρότητά μας. Ἰδοὺ, ἐξηκολούθει, ἐκβάλλων χαρτῖα τινὰ ἐκ τοῦ φορέματός του, ἰδοὺ ἢ χαμερπῆς τιμῆ, διὰ τὴν ὅποιαν ἐπώλησα τὴν ψυχὴν μου! Τὸν ἴδα—εἶναι εἰς τὴν θύραν—περιμένει νὰ μᾶς τιμωρήσῃ. Ταῦτα εἰπὼν, ἔπεσε κάτω ἐπὶ τοῦ πατώματος μετὰ δυνατοὺς σπασμούς.

Ὁ Ἀββᾶς ἔσπευσε πρὸς βοήθειαν τοῦ δυστυχῶς, λέγων ἐνταυτῶ εἰς τὸν δικηγόρον, Ὅυτος εἶναι ὁ συγγενὸς τῆς κακουργίας· τὸν φίλον μας ἴδε περιμένοντα ἐξω τῆς θύρας· φέρε τον μέσα. Ὁ κύριος Ἀρλεμόντης μόλις ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους. Ἐκαθῆτο εἰς τὴν καθέκλαν του, βωβὸς ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν φρίκην. Μετὰ ὀλίγον εἰσῆλθεν ὁ Θεόδωρος. Καθῶς τὸν ἴδεν ὁ θεῖος, Ἀὐτὸς εἶναι! αὐτὸς εἶναι! ἐξεφώνησε, ἐκάλυψε δὲ τὸ πρόσωπόν του μετὰ τὰς χεῖρας, ὡς διὰ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ θῦμα τῆς αἰκίας του. Ἀλλὰ μετὰ ὀλίγας στιγμὰς, κινούμενος ἀπὸ μίαν ἀκράτητον φυσικὴν ὀρμὴν, ἐσηκώθη, καὶ ἐπρόσπεσε εἰς τοὺς πόδας τοῦ μεираκίου, ὑψωμένος ἔχων ἐνταυτῶ τὰς χεῖρας, ὡς νὰ ἐξητοῦσε συγχώρησιν Ὁ εὐγενὴς νεανίσκος, μολοντί ἐφριξε καταρχὰς εἰς τὴν θείαν ἐνός, ὁ ὁποῖος τὸσον εἶχε βλάψῃ αὐτόν, δὲν ἤργησεν ὅμως νὰ δείξῃ ὅτι κατελύμβανε τὰ νεωστὶ διεγερθέντα αἰσθήματα τοῦ συγγενοῦς του, καὶ ἐπροσπαθῆσε νὰ τὸν σηκώσῃ, παρακαλέσας ἐνταυτῶ διὰ σημείων τὸν Ἀββᾶν νὰ φανερωθῆ εἰς τὸν Ἀρλεμόντην τῶν παρελθόντων ὄλων τὴν συγχώρησιν. Καὶ εἰς τὸν δούλον ὡσαύτως, ὁ ὁποῖος, ἤδη συνελθὼν, ἦτο γονυπετῆς ἐμπροσθεν τοῦ Θεόδωρου, ἐλάλησεν ὁ Ἀββᾶς

συγγνωμονικούς λόγους, κατ' αἴτησιν τοῦ μεγαλοφύχου μεираκίου.

Ἀφοῦ ἐμετρίασεν ὅπως οὖν ἢ κατὰ πρῶτον ἀνυπόφορος αἰσχύνη, ὠμολόγησε τὰ πάντα ὁ κύριος Ἀρλεμόντης, καὶ συγκατένευσε ν' ἀποδώσῃ τὰ κτήματα, ὅσα δολερῶς εἶχε σφετερισθῆναι, καὶ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οἴκου, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτον ἰδικός του. Ἀπὸ παραδειγματισμὸν αἰσχροτέρου ἔσωσεν αὐτὸν ἢ γενναιότης τοῦ Θεοδώρου, ὅστις παρεκάλεσε νὰ μὴ διασαλπισθῇ τὸ πρᾶγμα. Ἡ πράξις αὕτη τοῦ νεανίσκου ἦτον ὅλως αὐτόματος, τὸ δὲ μεγαλόφυχον αὐτῆς ἀντήμειψε τὸν Δελεπαῖον δι' ὄλους τοὺς ἀγῶνάς του. Καὶ ἄλλα ὅμως αἴτια, ἐκτὸς τῶν ἐπιπολαίων καὶ προδήλων, παρεκίνησαν τὸν νέον Ἀραγκούρτιον εἰς τὴν διαγωγὴν ταύτην. Ζωηρῶς ἐνθουμούμενος τὴν συμπαίκτηριαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας του — τὴν καλὴν καὶ ὠραίαν ἐξαδέλφην — ἐφρόντιζε μὴ λυπήσῃ αὐτὴν ἢ καὶ καταισχύνη τὸνομά της. Τῶν ἐξαδέλφων ἢ ἐντάμωσις ἦτον ἄδολος χαρὰ. Ἡ Παυλίνα, μαθοῦσα ὅτι ὁ Θεόδωρος ζῆ ἀκόμη, χωρὶς ὅμως ν' ἀκούσῃ καὶ τὸ ἐγκλημα τοῦ πατρὸς της, ὑπῆγεν εἰς τοῦ δικηγόρου πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐξαδέλφου της εὐθὺς

ἐγνώρισαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον· ἔδειξαν δὲ τὴν ἀμοιβαίαν ἀγαλλίασιν διὰ τῶν πλέον φιλοστόργων ἀσπασμῶν.

Σχεδὸν ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία μας. Τόσον εἰλικρινῆς ἦτον ἡ μετάνοια τοῦ Ἀρλεμόντου, ὥστε συγκατένευσε ὁ Ἀββᾶς νὰ κρατῇ αὐτὸς εἰσέτι τὰ κτήματα τοῦ ἀνεψιοῦ του, ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν ὅμως τοῦ δικηγόρου, ὅστις ἐδιωρίσθη ὁ καθ' αὐτὸ ἐπίτροπος τοῦ νέου Ἀραγκούρτιου. Ἴσως δὲ καὶ ἡ δυνατὴ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν ἶδεν ὁ Ἀββᾶς ὅτι ἔτρεφαν πρὸς ἀλλήλους ἢ θυγάτηρ τοῦ Ἀρλεμόντου καὶ ὁ Θεόδωρος, ἦτον ἄλλο αἴτιον τῆς συγκαταθέσεως ταύτης. Καὶ τῶντι δὲν ἠπατήθη· πᾶσα ἐλπίς αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ κωφοῦ καὶ ἀλάλου παιδὸς ἔλαβε τὴν ποθομένην ἐκπλήρωσιν. Ὁ μετανοήσας Ἀρλεμόντης ἐπέζησεν ὀλίγον, ἀλλ' ἐξηκολούθει μέχρι τέλους πιστὸς, χωρὶς νὰ ἐκκλίνῃ ἀπὸ τὴν καλητέραν ὁδὸν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπανέλθει. Μετ' ὀλίγα δ' ἔτη ἀφοῦ ὑπέστρεψεν εἰς Παρισίους ὁ Ἀββᾶς, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ αὐτὸ φιλανθρωπικὸν καὶ ἐνδοξὸν στάδιον, ἐνυμφεύθη ὁ Θεόδωρος τὴν Παυλίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὴν μνήμην ἐξήλειψαν τὰ σωματικὰ ἐλαττώματα αἱ ψυχικαὶ τοῦ ἐξαδέλφου της ἀρεταί.

Η ΕΛΑΦΟΣ.

Τῆς Ἐλάφου τὸ σῶμα εἶναι στρογγύλον καὶ ὠραῖον, τὰ σκέλη της μακρὰ καὶ λεπτά, ἡ δὲ κεφαλὴ ἐστεμμένη ἀπὸ ζευγὸς κεράτων, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν πρὸς καλλωπισμὸν ἐξίσου καὶ ὑπεράσπισιν. Ὁφθαλμοὺς ἔχει λαμπροτάτους, καὶ ὀξυτάτην ὄσφρησιν. Γενικῶς εἶναι τρεῖς ἡμισυ πόδας ὑψηλὴ, τέσσαρας δὲ ἕως ἕξ μακρὰ. Τὸ χρῶμά της εἶναι κοκκινωπὸν, καὶ κάποτε μελάγχροινον ἢ κίτρινον.

Ἡ ἔλαφος εὐρίσκεται καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, ὅπου τὸ κλίμα εἶναι συγκερασμένον. Εὐφραίνεται δὲ εἰς παχείας βοσκάς, καὶ κοινῶς περιφέρεται ἀγελήδων, ἐκτὸς δι' ὀλίγον καιροῦ διάστημα πρὸς τὰ τέλη τῆς ἀνοιξέως ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ θέρους, ὁπότε ἀλλάζει τὰ κέρατα, καὶ, ὡς νὰ συνησθάνετο τὴν πρόσκαιρον αὐτῆς ἀδυναμίαν, κρύπτεται ἕως νὰ σκληρυνθῶσι τὰ νέα. Ἡ θήλεια στερεῖται ἀπὸ κέρατα. Ἡ ἔλαφος εἶναι μὲν ζῶον δειλὸν, πλὴν τρέχει ταχύτατα. Κάποτε ζῆ ἕως τὸ τέσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας· ἡμερόνεται δὲ, ὅταν πιασθῇ νέα. Κρέας ἔχουσα ἐξαιρετον, κυνηγεῖται πολὺ· καὶ, ὅταν ζωγηθῇ, λέγεται ὅτι χύνει δάκρυα ὡς παιδίον.

Ἐλαφοὶ τινὲς γίνονται πολὺ μεγάλοι. Μᾶς βεβαιόνη συγγραφεὺς τις, ὅτι ἐγνώρισε μίαν, ἣτις ἐξύμειξε 114 ὀκάδας, ἐκτὸς τῶν ἐντοσθίων, τῆς κεφαλῆς, καὶ τοῦ θέρματος.

ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΩΓΗΣ.

Εἶχε δίκαιον ὁ Κράτης λέγων, ὅτι ἤθελεν ἀναβῆναι εἰς τὴν ὑψηλοτάτην τῆς πόλεως περιωπὴν διὰ νὰ φωνάξῃ, Τί ποιεῖτε, δυστυχεῖς; ἐνασχολεῖσθε ἀκαταπαύτως μόνον νὰ θησαυρίζετε, περὶ δὲ τῶν τέκνων σας μὴ λαμβάνετε τινα φροντίδα.—ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ.

Ἀντικείμενον τῆς καλῆς παιδαγωγίας ὑπάρχει ἡ δύναμις τοῦ σώματος, καὶ ἡ ἐνδεχομένη τῆς ψυχῆς τελειότης.

Ὅσα καλητέρου εἶδους τύχη τὸ φυτὸν, καὶ καλητέρας γενεᾶς τὸ ζῶον, τόσον ἐξυτελιζέται, ὅταν ἡ γῆ, ἢ τεχνικὴ καλλιέργεια, ὁ ἀρμόδιος καιρὸς, ἢ ὑγιεινὴ τροφή, καὶ ἡ σύντονος ἐπιμέλεια, λείπωσιν. Ὡς ὀργανικὸν ὑποκείμενον οὔτε ὁ ἄνθρωπος ἄρα δὲν πρέπει νὰ ἐξαιρεθῇ. Ἄν ἀμελήσωμεν νὰ ρίψωμεν τὰ σπέρματα τῆς ἀρετῆς, ὥστε νὰ ρίζωθῶσιν ἐγκαίρως, θέλομεν ἰδεῖν τὸν νέον ὡς γερωμένον ἀγρὸν κατάσκειον ἀπὸ ἀκάνθας καὶ τριβόλους. Ποῦ εὐρίσκομεν πλείοτερα κακοεργήματα παρὰ εἰς τὰς γενναίας καὶ ἥρωϊκὰς φύσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔλαβαν τὴν πρέπουσαν διεύθυνσιν;—ΠΛΑΤΩΝ.

Ἄξιον μεγάλης προσοχῆς μάλιστα εἰς τὴν ἀπαλὴν τῶν παιδίων ἡλικίαν ὑπάρχει ἡ καλὴ διαίτα, ἡ τακτικὴ καὶ εἰς ὥρας διωρισμένης τροφή, ἢ ἀποχὴ ὄλων τῶν ἐρεθιστικῶν, ὅσα κινουσι ψευδῆ καὶ ἀκόρεστον ὄρεξιν.—ΦΕΝΕΛΩΝ.

Ἄν θέλωμεν νὰ μορφώσωμεν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, πρέπει νὰ φροντίζωμεν ὥστε αἱ ἀσκήσεις νὰ ἀναλογῶσι πάντοτε μετὰ τὰς δυνάμεις.—ΒΑΚΩΝ.

Κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Μίνω, ἡ ζωὴ τῶν παιδίων ἦτον αὐστηρὰ καὶ νηφάλιος. Τὰ εἰσνεύθιζαν ν' ἀρκῶνται εἰς τὸ ὀλίγον, νὰ ὑποφέρωσι τὸ ψύχος καὶ θάλαπος, νὰ περιπατῶσιν εἰς τραχεῖς καὶ πετρώδεις τόπους.—ΓΟΚΟΥΕΤΙΟΣ.

Ἡ τροφή τῶν παιδίων πρέπει νὰ ἐκλέγεται ἀπλῆ, καὶ ὅσω δυνατὸν ἀκατάσκευος. Κατὰ τὴν γνώμην μου μάλιστα δὲν συμφέρει νὰ τρώγωσι ποτὲ κρέας, πρὶν ἐλθῶσιν εἰς τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συντηρεῖται ἀνεπηρέαστος ἡ υἰεῖα, καὶ ἡ κρᾶσις γίνεται δυνατωτέρα δι' ὄλου τοῦ βίου.

Ζητεῖ τὸ παιδίον νὰ φάγῃ μετὰ τῶν συνειθισμένων ὠρῶν τῆς τραπέζης; μὴ διδῆς ἄλλο τι παρὰ ξηρὸν ἄρτον. Ἄν πεινᾷ, θέλει εὐχαριστηθῆναι μετ' αὐτὸν· ἂν δὲ κινῆται ἀπὸ τὴν γαστριμαργίαν, δὲν θέλει φάγειν.

Πρέπει νὰ συνειθίζωμεν τὰ παιδιά νὰ ἐγειρῶνται πρῶτ'· ἐπειδὴ τίποτε δὲν τὰ ὠφελεῖ τόσον· ἀλλὰ, διὰ νὰ κατορθωθῇ τοῦτο, πρέπει νὰ κοιμῶνται ὁμοίως ἐνωρίς.

Ἡ πολλή, τῶν μητέρων μάλιστα, φιλοστοργία βλάπτει καὶ φυσικῶς καὶ ἠθικῶς τόσον τὰ παιδιά, ὅσον δυσκόλως δυνάμεθα νὰ παραστήσωμεν.—ΛΩΚΙΟΣ.

Μόλις βλέπει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὸ βρέφος, μόλις ἔχει ἀποθέραν τῶν μελῶν αὐτοῦ τὴν κίνησιν, καὶ τὸ δεσμεύου-

σιν ὡς κατάδικον μετὰ σειράς ἀλλεπαλλήλους σπαργάνων, καθὼς οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι τοὺς νεκροὺς, τὸ κατακλίνουσιν ἐκτείνοντες αὐτοῦ τὰ γόνατα, καὶ κρατοῦντες σφιγκτὰ κολλημένους εἰς τὰ πλάγια τοὺς βραχίονας. Εὐτυχῆς, ἂν δὲν σφιγχθῇ τόσον, ὥστε νὰ κινδυνεύῃ καὶ αὐτὴ ἡ ἀναπνοή· ἐπειδὴ οἱ πόνοι, τοὺς ὁποῖους ὑποφέρει τὸ ἄθλιον, δὲν ἐφεραν εἰς οἶκτον εἰσέτι κάμμίαν μητέρα.*

Εἶθε νὰ ἐγνώριζαν αἱ ἀνόητοι μητέρες, πόσον ἡ ἀκίνησία αὕτη καὶ σύνθλιψις τῶν ὀργάνων ἐμποδίζει τὴν φυσικὴν αὐξήσιν τοῦ σώματος, καὶ ὀλιγοστεύει τὰς δυνάμεις!—ΒΥΦΩΝ.

Πρέπει νὰ ἐκλέγωμεν τροφούς ὄχι μόνον ὑγιεῖς, ἀλλὰ καὶ ἐναρέτους καὶ ἐκφραζόμενας εὐκόλως. Ἐπειδὴ αὕτην πρώτην τὸ παιδίον βλέπει, αὕτην σχεδὸν ἀκούει κατὰ συνέχειαν, αὐτῆς τὰς πράξεις φιλοτιμεῖται νὰ μιμηθῇ, αὐτῆς τοὺς λόγους σπουδάζει νὰ φελλίσῃ, ὅσον δύναται, καὶ ὅσα τότε μανθάνει τὸ παιδίον μένουσι διὰ παντὸς ἀνεξάλειπτα.—ΚΥΝΤΙΑΙΑΝΟΣ.

Διὰ νὰ υἰγιαίνωμεν, ἀνάγκη νὰ ὑπάρχωμεν πάντοτε καθάριοι, νὰ ἀναπνέωμεν καθάρων ἀέρα, νὰ τρεφώμεθα μετὰ ἀπλὰ κρέατα. Ὅ,τι δίδει δύναμιν, βοηθεῖ καὶ τὴν υἰεῖαν· δύναμιν ὅμως δὲν δίδει ἡ πολυφαγία, ἀλλ' ἡ μετρία τροφῆς, ἢ σωμασκία, καὶ ἡ ἀνάπαυσις.

Νομίζομεν ὅτι τὰ προτερήματα τοῦ σώματος, ἡ ἰσχύς, ἡ δεξιότης, καὶ ἡ εὐμορφία, ὑπάρχουσι τῆς φύσεως μόνον δῶρα. Ἐλησμονήσαμεν δὲ τόσον ὅτι ἀποκτῶνται, ὥστε, ἂν δὲν ἦτο βέβαιον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζαν τὴν τέχνην ταύτην, δὲν ἠθέλαμεν οὔτε πιστεύειν τὸ πρᾶγμα ὡς ἐνδεχόμενον· τὴν γυμναστικὴν δὲ τέχνην ταύτην ἐσπούδασαν μάλιστα οἱ Ἕλληνες.—ΦΛΕΥΡΙΟΣ.

Τὸ σῶμα μορφοῦται διὰ τῆς διαίτης καὶ τῆς ἀσκήσεως. Ἀπὸ τὰ ἀπλὰ φαγητὰ γεννᾶται ἡ υἰεῖα, ἀπὸ δὲ τὰς μεγάλας κινήσεις εἰς τὸ ὑπαιθρον ἢ εὐρωστία, ἢ δύναμις, καὶ ἡ χάρις. Οἱ ἄνθρωποι γίνονται ἀδύνατοι, ἐπειδὴ ἀνατρέφονται μετὰ μαλθακίαν. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ συνειθίζωμεν τὸ σῶμα εἰς ὄλους τοὺς καιροὺς, νὰ κάμπτωμεν τοὺς μυῶνας εἰς ὄλας τὰς γυμνασίας, νὰ προσοικειώμεν τὸν στόμαχον μετὰ ὄλα τὰ φαγητὰ. Τοῦτο ἐνισχύει τὰ παιδιά, ἀλλὰ τοῦτο μάλιστα ἀμελοῦσιν οἱ πατέρες, αἱ δὲ μητέρες οὔτε κἂν τὸ ἐννοοῦσι. Ἡ σπουδὴ καταδικάζει τὸν νέον εἰς ἀκίνησίαν, τὴν ὁποίαν πρέπει ἐκ διαλειμμάτων νὰ διακόπτωμεν, ἐπειδὴ οὔτε τὸ σῶμα δύναται νὰ ὑπάρχῃ χωρὶς κίνησιν, οὔτε τὸ πνεῦμα χωρὶς ἰδέας.—ΔΙΔΕΡΟΤΟΣ.

Ἡ ΑΛΗΘΗΣ ἐλευθερία συνίσταται εἰς τὸ νὰ χαίρωμεθα τὰ ἡμέτερα προνόμια, οὐχὶ εἰς τὸ νὰ καταστρέφωμεν τὰ ξένα.

* Ἀφ' ὅτου ὁ Βυφῶν καὶ ὁ Ρουσσὸς ἐγραψαν περὶ παιδίων ἀγωγῆς, συνέβη μεγάλη κατὰ τοῦτο μεταβολὴ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Τὰ ἄθωα ταῦτα πλάσματα δὲν δεσμεύονται πλέον ἐπὶ τῆς βεβιαθῆς αὐτῶν ἡλικίας, καὶ αἱ μητέρες σχεδὸν ὅλα φροντίζουσι νὰ τὰ γάλακτοτροφῶσιν εἰς τὰ ἴδια αὐτῶν στήθη.

Η ΑΓΓΛΙΑ, ΩΣ ΠΕΡΙΕΓΡΑΦΗ ΠΡΟ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ ΥΠΟ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ ΙΝΔΟΥ.

ΠΡΟ δεκατεσσάρων ἐτῶν μετεφράσθη βιβλίον τι ἐκ τῆς Περσικῆς εἰς τὴν Ἀγγλικὴν διαλεκτὸν, ἐπιγραφόμενον Εἰδήσεις Ἐξαιρετοὶ περὶ Ἑυρώπης, ἦτοι Περιήγησις κατὰ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν καὶ Γαλλίαν τοῦ Μίρζα Ἰτέσα Μοδὴν. Ὁ πεπαιδευμένος οὗτος Μωαμεθανὸς ἐμβῆκεν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν δούλευσιν τῶν εἰς τὰς Ἰνδίας Ἀγγλων, καὶ διέμεινεν εἰς διάφορα ὑποργήματα ἱκανοὺς χρόνους. Τέλος δὲ, ὅτε εἰς μίαν περίστασιν ἀξιωματικὸς τοῦ Βρετανικοῦ στρατοῦ ἐδιωρίσθη νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν βασιλεῖα τῆς Ἀγγλίας μ' ἐπιστολὴν καὶ ὄψρα ἀπὸ τὸν μέγαν Μογγόλον, ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ συνοδευθῆ μετὰ τὸν Ἰτέσαν Μοδὴν, ὡς Πέρσην γραμματέα, ἢ μεταφραστήν. Ὁ Ἀγγλος λοιπὸν ἀξιωματικὸς καὶ ὁ Μίρζας ἀνεχώρησαν ὁμοῦ διὰ τὴν Ἀγγλίαν.

Αἱ τοῦ Μίρζα παρατηρήσεις περὶ τῶν πραγμάτων, ὅσα ἴδεν εἰς τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου, εἶναι κάποτε περιεργόταται καὶ χαρακτηριστικά· ἀλλὰ παρατρέχοντες αὐτάς, ὥστε ν' ἀφήσωμεν πλείοτερον τόπον διὰ τὸ μέρος τοῦ συγγράμματος, τὸ περὶ Ἀγγλίας πραγματευόμενον. Αἱ πρῶται τοῦ Λονδίνου ἐντυπώσεις ἦσαν εὐχάριστοι.—'Τὸ Λονδίνον,' λέγει, 'μὲ ὑπερήρесе, καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ὡσαύτως ὑπερευχαριστοῦντο βλέποντές με. Μολονότι οὐδ' ἐπιστήμας ἐγνώριζα, οὐδὲ ἱκανότητα κάμμιαν εἶχα, μ' ὄλον τοῦτο μ' ἐπεριποιούντο φιλοφρόνως. Τῶντι δὲν ἐμπορῶ ἀρκετὰ νὰ ἐπαινέσω τὴν ἀξίαν καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν Ἑυρωπαίων, διότι βλέπουν τοὺς περιηγητὰς, ἢ τοὺς κατοίκους ξένων τόπων, ὡς τιμιωτέρους καὶ παρὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν ζωὴν, καὶ μεγάλως προσπαθοῦν νὰ ἐλκύσω τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἀλλοεθνῶν· ἐγὼ ἔλαβα παρ' αὐτῶν ἐξαιρετοὺς προστασίαν.'

Ἐν αἰτίον τῆς διὰ τὸν Μίρζαν μεγάλης περιεργείας καὶ προσπαθείας τῶν κατοίκων τοῦ Λονδίνου προήρχετο ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὸ φαινόμενον αὐτοῦ. Οἱ Ἀγγλοὶ, ὡς λέγει, καὶ πιθανὸν νὰ τὸ λέγῃ ὀρθῶς, δὲν εἶχαν ποτὲ πρότερον ἰδεῖν κανένα σημαντικὸν Ἰνδόν, ἀλλὰ μόνον ναύτας.

'Ὅσακις ἐκβαίνα εἰς τὰς ὁδοὺς, πλῆθος λαοῦ μὲ ἠκολούθει· τὰ παράθυρα ἔγεμαν ἀπὸ ἀνθρώπους, οἵτινες μ' ἐθεώρουν ἐκπεληγμένον· μικροὶ δὲ καὶ μεγάλοι, νομίζοντές με παραδόξον τι γέννημα, ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ κάτω πατώματα τῶν οἰκῶν εἰς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον, καὶ ἀνοήτως ἐξεφώνουν, 'Κύτταξε, ἓνα μαῦρον, ἓνα μαῦρον!' ἄλλοι δὲ, σωρηδὸν καὶ δρομαίως καταβαίνοντες ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω στέγας, ἤρχοντο εἰς τὰς θύρας, καὶ χάσκοντές με ἐξίσταντο. Ἀφοῦ ὅμως ἐπέρασαν οὕτω δύο τρεῖς μῆνες, πᾶς ἓνας ἐφιλιώθη μετ' ἐμοῦ, καὶ ὁ φόβος, τὸν ὁποῖον καταρχὰς ἐνέπνεα εἰς τὸν κοινὸν λαόν, ἔπαυσε.'

'Τί νὰ εἶπω περὶ τοῦ Λονδίνου; εἰς ὄλον τὸ πρόσωπον τῆς γῆς δὲν ὑπάρχει πόλις τόσον μεγάλη καὶ ὠραία. Ἡ γλῶσσά μου δὲν δύναται ἀρμοδίως νὰ περιγράψῃ τὴν ὑπεροχὴν αὐτῆς τῆς πόλεως.' Περὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου λέγει, 'Ἀληθῶς ἦτον οἰκοδομητὴ, ἥτις ἦνοιγε τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐνέπνεεν ἠδονὴν. Εἰς Ἰνδοστὰν δὲν ὑπάρχουν πέτρινα οἰκοδομαὶ ἴσης δυνάμεως, ὕψους, ἢ μεγέθους, ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν εἰς Βεῖαπὼρ.' Εἰς τοῦτο ἐπισυνάπτει ὁ μεταφραστής τὴν ἀκόλουθον σημείωσιν.—'Τὸ Μανουαλεῖον τοῦ Σουλτάν Μαχμουτ Σάχ σκεπάζεται ἀπὸ θόλον παμμέγιστον, ἴσον κατὰ τὸ ὕψος μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Παύλου· εἰς αὐτὸ ὑπάρχει προσέτι, ἐξαιρετοὺς ψευδιστικὴ στοά.'

Ὁ Μίρζας δὲν ἐθαύμασε πολὺ, καὶ εἶχε δίκαιον, τὸ βασιλικὸν παλάτιον (τὸ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου), περιγράφει δ' αὐτὸ ὡς ὁμοίωσον οἶκον ἐμπόρου. Τὸ παλάτιον ὅμως τῆς βασιλείας τὸν ἐφάνη ὠραιότατον. Πλὴν ἴσως οὔτε τοῦ ἐνδὸς οὔτε τοῦ ἄλλου δὲν ἴδε τὸ ἐνδότερον. Περὶ τῆς πόλεως ἐν γένει εὐρίσκομεν τὰ ἐπόμενα.—

'Αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως εἶναι πολλὰ εὐρύχωροι· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ὑπάρχουν οἶκοι, τρίστεγοι καὶ πεντάστεγοι κατὰ τὸ ὕψος, ὁμοιοειδῆς. Δὲν εἶναι λοῦοι, οὐδ' ἐκκλίνουσι ἀπὸ τὴν εὐθείαν γραμμὴν· ὅθεν οἱ ξένοι, καὶ οἱ μὴ γνωρίζοντες, εὐκόλως ὑποπίπτουν εἰς λάθος. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ τούτου, ὁ οἰκοκύριος χαράττει τὸν ὄνομα τοῦ ἐπὶ πεταλοῦ χαλκίνου, καὶ προσηλόνει αὐτὸ κατὰ τὸ ἄνω μέρος τῆς ἐξω θύρας του. Τεχνίται καὶ ἐργαστηριακοὶ ζωγραφοῦν τὸ σημεῖον τοῦ ἐπιτηδεύματός των ἐπὶ σανιδίου, τὸ ὁποῖον θέτουν ἀνωθεν τῆς θύρας ὡς παραδείγματος χάριν, ἂν ἦναι τῆς ὑποδηματοποιίας, βάλλει τὸ σχῆμα ὑποδήματος· ἂν ἦναι ἀρτοποιίας, τὸ σχῆμα ἄρτου· ἂν ἦναι ὀπωροπώλης, διάφορα εἶδη ὀπωρῶν.'

Μόλις πλὴν ἀληθεύει τὴν σήμερον τὸ ἐνταῦθα λεγόμενον περὶ τοῦ τρόπου τῆς τῶν οἰκῶν καὶ ἐργαστηρίων διακρίσεως. Ἐργαστηριακὰ σημεῖα ἔγιναν σχεδὸν ἀφαντα, καὶ ἰδιαιτέραι κατοικίαι σπανίως διακρίνονται ἄλλως πως εἰμὴ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ, —ἐκτὸς μεταξὺ τῶν ὅσοι ἔχουν ἐπάγγελμά τι, εἰς τοὺς ὁποίους συμφέρει εὐκόλως νὰ εὐρίσκηται ἀπὸ ξένους ἢ κατοικίαι των. Προχωρῶν ὁ Μίρζας λέγει—

'Αἱ ὁδοὶ εἶναι λιθόστρωτοι, καὶ τόσον πλατεῖαι, ὥστε τρεῖς ἄμαζαι δύναται νὰ περάσωσιν ἢ μία τὴν ἄλλην· ὑπάρχει δὲ καὶ διὰ τοὺς πεζοὺς διαβάτας ὡς τρίπηχου διάστημα ἀφ' ἐκάστην πλευρὰν τῆς ὁδοῦ. Ἰππεῖς καὶ τετράποδα δὲν συγχωροῦνται νὰ περιπατῶσιν εἰς τὸ μέρος, τὸ διὰ τοὺς πεζοὺς διαβάτας καὶ τὰς κυρίας προσδιωρισμένον. Ἀμφοτέρωθεν τῆς ὁδοῦ εἶναι ἀνηγερόμενοι λυχνοστάται πλησίον εἰς τοὺς τοίχους τῶν οἰκῶν· ἐφ' ἐκάστου δὲ λυχνοστάτου κρέμεται σκεῦος ὑάλινον ἀπὸ σιδηροῦν κρίκον· ἀνθρώποι περιφέρονται κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας καθαρίζοντες τὰ φανάρια ταῦτα, καὶ βάλλοντες εἰς αὐτὰ

ΠΕΡΙ ΒΙΑΝΤΟΣ.*

ἔλαιον καὶ θρυαλλίδα· ἄλλοι δὲ πάλιν γυρίζουν τὴν νύκτα μετὰ λαμπαδα εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ἀναπτουν τοὺς λύχνους γρηγορώτατα, ὥστε διαμιᾶς φωτίζονται καὶ λάμπουν ὄλαι τῆς πόλεως αἱ ὁδοί. Ὁ κόσμος λοιπὸν περιπατεῖ ἕως τὴν δευτέραν φυλακὴν τῆς νυκτός, χωρὶς ἀνάγκην ἀπὸ λαμπαδας ἢ φανωρία. Παγκοῖνον πρᾶγμα εἶναι εἰς τὴν Ἑυρώπην νὰ βλέπῃ τις ευγενεῖς καὶ ἠγεμόνας νὰ περιέρχωνται πεζοὶ χωρὶς ἵπποκόμους, θραυποντας, ἢ λαμπαδοφόρους.'

Ὁ Μίρζας εἶχε μὲν δίκαιον νὰ θαυμάζῃ τὰ νυκτερινὰ φῶτα τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου, ἥτις κατὰ τοῦτο ὑπερέβαινε πᾶσαν ἄλλην Ἑυρωπαϊκὴν πόλιν ἀκόμη καὶ πρὸ ἑβδομηκονταπέντε χρόνων· ἀλλ' ὁ τότε φωτισμὸς, μετὰ τὸν σημερινὸν παραβαλλόμενος, φαίνεται σκότος. Τώρα λαμπεῖ ἀληθῶς τὴν νύκτα τὸ Λονδίνον.

Περὶ τῶν οἰκῶν λέγει ὁ Μίρζας τὰ ἐπόμενα.—'Αἱ κατοικίαι τοῦ Λονδίνου ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἶναι τρίστεγοι καὶ πεντάστεγοι. Εἰς τὴν χώραν ταύτην (τὴν Βεγγαλίαν) κάμνοντες τοὺς θαλάμους ὑψηλοὺς διὰ τὸν αἆρα ἐν καιρῷ θερμότητος· ἀλλ' εἰς τὴν Ἀγγλίαν τοὺς κάμνοντες χαμηλοὺς διὰ τὸ ψύχος καὶ τὸν παγετόν. Τὰ πατώματα εἶναι ξύλινα, αἱ στέγαι βάφονται λευκαί, εἰ δὲ τοῖχοι σκεπάζονται μετὰ χρωματισμένα χαρτία. Ὅταν πνέῃ ὁ ἀνεμος δυνατὰ, σείονται οἱ τοῖχοι τῶν οἰκῶν, οἱ δὲ ξένοι καὶ ἀσυνείδηστοι φοβοῦνται μὴ πέσωσιν· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει αἰτία φόβου, μολονότι καὶ ἐγὼ ἐτρόμαξα. . . . Οἱ ευγενεῖς καὶ ἄλλοι πλούσιοι κατοικοῦν τὰ μέσα πατώματα τῆς οἰκίας· τὸ ὑψηλότατον ἀφίνεται εἰς τοὺς δούλους, τὸ δὲ χαμηλότατον ἐνοικιάζεται ὡς ἐργαστήριον. Εἰς τὰ ἐργαστήρια ἔχουν θήκας ὑάλινας, ὅπου βάλλονται τὰ διαφορα εἶδη.'

Μετὰ τρίμηνον διατριβὴν εἰς τὸ Λονδίνον, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ὁξονίαν, τὴν καθέδραν τοῦ περιβοήτου πανεπιστημίου, ὅπου ἐπεριποιήθησαν αὐτὸν μετὰ πολλὴν φιλοφροσύνην τινὲς τῶν ἐκεῖ σοφῶν, μάλιστα δὲ οἱ τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν εἰδήμονες. Τὸν ἔδειξαν τὰ εἰς τὰς βιβλιοθήκας τοῦ Πανεπιστημίου Περσικά καὶ Ἀραβικά χειρόγραφα· λέγει δὲ ὅτι, διὰ νὰ ἐξετάσωσι καὶ νὰ δοκιμασῶσι τὴν αὐτοῦ ἱκανότητα, τὸν ἐνεχείρισαν διάφορα βιβλία, τῶν ὁποίων ἐξήγησε τὸ νόημα ὅσον ἐντελῶς ἠδύνατο· ὑποδηλοῦ μάλιστα, ὅτι ἐκεῖνοι δὲν ἐνοοῦσαν αὐτὰ καλῶς· τῶντι, πρὸς τὰ τέλη τοῦ βιβλίου παρατηρεῖ, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἀνθρώπος εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἀξίος νὰ ἀναγινώσκῃ ἢ νὰ γράφῃ Περσικά· ἀλλ' ἦσαν πολλοί, οἵτινες ἐπεθύμουν νὰ μάθωσι· τέλος δὲ, καὶ αὐτὸς ἐβιάζετο νὰ σταθῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὡς διδάσκαλος τῆς γλώσσης αὐτῆς, βεβαιούμενος ὅτι ἠθέλων τοῦ ἐμβαίνειν πάμπολλα χρήματα. Ἀλλ' ἐπέριψεν ἀδιστακτικῶς τὴν πρότασιν, λέγων, 'Πενία εἰς τὴν πατρίδα μου εἶναι πολὺ καλητέρα παρὰ πλοῦτος εἰς τὴν ξενιτείαν.'

*Ἐπειτα ἡ συζήσις.

ΒΙΑΣ ὁ φιλόσοφος ἐνομίζετο ὁ πλὴν εὐγλωττος ῥήτωρ τῆς ἐποχῆς του, καὶ ἐνησχολεῖτο μετὰ πολὺν ζῆλον, ὑπερασπιζόμενος τοὺς πένητας καὶ τεθλιμμένους, πεποιθὼς ὅτι ὑπηρετοῦσε τὴν πατρίδα του. Δὲν ἀνεδέχετο παρὰ ἐκαίνας μόνον τὰς ὑποθέσεις, περὶ τῶν ὁποίων εἶχε πεποιθήσιν ἐνδόμυχον, ὅτι εἶναι δικαιοτάται· διὰ τοῦτο κατήντησε παροιμία πανταχοῦ, καὶ, ὅσακις ἠθέλε νὰ εἶπῃ τις, ὅτι ἡ δεῖνα ὑπόθεσις ἦτον εὐλογος καὶ δικαία, ἔλεγε, ὅτι καὶ ὁ Βίας αὐτὸς ἠθέλε τὴν ἀναδεχθῆναι. Τοιοῦτοτρόπως πάντοτε ἐπιτυχάνων εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ἔδωκεν ἀφορμὴν ὥστε, ὅσακις ἠθέλων νὰ ἐπαινέσωσι κανένα ῥήτορα διὰ ἐπιτυχίαν, ἔλεγον, Ἐπίτυχε καλητέρα καὶ ἀπὸ τὸν Βίαντα.

Τὸ νὰ ὑπερασπίζεται τις ὁποιοῦνδήποτε ἀδικούμενον, ἐθεωρήθη πάντοτε ἔργον εὐγενὲς καὶ ἐντιμὸν· τὸ νὰ ὑπερασπίζεται ὅμως μετὰ ἀφιλοκέρδειαν τοὺς δυστυχεῖς καὶ τεθλιμμένους, εἶναι ἴδιον ψυχῆς γενναίας, ἐξόχου καὶ σπανίας, εἶναι τῶντι ἢ ὠφελιμωτέρα καὶ καλητέρα δούλευσις πρὸς τὴν πατρίδα· ἐπειδὴ ἡ καθημερινὴ ὑπερασπισίς, τὴν ὁποίαν παρέχει τὸ δικαστικὸν τάγμα εἰς τὸν πτωχὸν πολίτην κατὰ τοῦ πλουτοῦ, εἰς τὸν ἀδύνατον κατὰ τοῦ δυνατοῦ, τὸν τεθλιμμένον κατὰ τοῦ αὐθαίρετου, ὑπὲρ τῆς ζωῆς, τιμῆς, καὶ ἰδιοκτησίας, τί ἄλλο εἶναι παρὰ ὑπεράσπισις τῆς πατρίδος; Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀναστάσιος ἐξέδωκε νόμον, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐσύγκρινε τὰ ἔργα τῶν δικηγόρων μετὰ τοὺς στρατιωτικὸς ἀγῶνας· ἀλλ' ὅμως, καθὼς τὸ δίκαιον τοῦ στρατιωτικοῦ ἀγῶνος λαμπρύνει ἀληθῶς τὸν στρατιώτην, τοιοῦτοτρόπως ἢ ὑπερασπισίς τῶν δικαίων δικῶν ἀπαθανάτιζει τὸ ὄνομα τοῦ δικηγόρου, ὡς τὸ τοῦ Βιαντος.—ΕΦ. ΝΟΜΙΚΗ.

ΑΙ ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ.

ΟΛΟΣ ὁ περιοδικὸς τῆς σελήνης χρόνος διαιρεῖται εἰς τέσσαρα μέρη, κατὰ τὰς τέσσαρας φάσεις, ἢ μορφὰς αὐτῆς. Κατὰ τὴν νεομηνίαν, ἥτις καὶ συζυγία λέγεται, ἡ σελήνη ἴσταται μεταξὺ γῆς καὶ ἡλίου, καὶ ἐπομένως ἀνατέλλει καὶ δύει μετὰ τοῦ ἡλίου, γινομένη ἀφανῆς, καὶ ἐνθαπτομένη εἰς τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα φαίνεται πρῶτον τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὰ δυτικὰ μέρη τοῦ οὐρανοῦ, εἰς σχῆμα δρεπάνου διότι τότε βλέπομεν μόνον κατὰ τὸ δυτικὸν αὐτῆς ἄκρον μικρὸν τι μέρος τοῦ φωτιζομένου ἡμισφαιρίου τῆς. Ὅσον δὲ ἀπομακρύνεται ἀνατολικώτερον τοῦ ἡλίου, καὶ ἀνατέλλει βραδύτερον, τοσοῦτον βλέπομεν ἐκτείνόμενον τὸ φῶς κατὰ τὴν ἐπιφανείαν αὐτῆς, ἕως οὗ παραστάναται πρὸς ἡμᾶς τὸ ἡμισφαιρίον τοῦ δίσκου τῆς πεφωτισμένου, μετὰ 90° ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου· τότε εἶναι ὁ πρῶτος τετραγωνισμὸς, ἢ τὸ πρῶ-

τον τέταρτον αυτής, και ονομάζεται διχότομος, ανατέλλουσα την μεσημβρίαν, και δούσα το μεσονύκτιον. Προχωρούσα εις την περί την γην τροχίαν αυτής, απομακρύνεται μάλλον του ήλιου, και κατανατᾷ εις το άπέναντι μέρος της γῆς το δε φῶς εκτείνεται μάλλον και μάλλον επ' αυτής, εωσον μετά οκτώ ημέρας από του πρώτου τετραγωνισμού της κατανατᾷ εις την 180 της τροχίως αυτής τότε δε ευρίσκειται κατά το έπεσκιασμένον της γῆς μέρος, φαίνεται ολος ο δίσκος αυτής φωτεινός, και το μέν έσπῆρας ανατέλλει, το δε μεσονύκτιον διέρχεται τον ίσημερινόν, και την αυγήν δύνει, και λέγεται πανσέληνος, η έν αντίθεσει· διότι ίσταται κατ' ευθείαν αντίκρυ του ήλιου. Μετά τοῦτο αρχίζει παλιν να πλησιάζει εις τον ήλιον, ανατέλλουσα και δούσα πάντοτε βραδύτερον· ο δε δίσκος αυτής αρχίζει να σκοτιζεται κατά το δυτικόν άκρον. Αφού δε παλιν διέλθῃ 90 της τροχίως αυτής, τότε φαίνεται μόνον το ανατολικόν ημισυ του δίσκου αυτής φωτεινόν, και ανατέλλει το μεσονύκτιον, και δύνει την μεσημβρίαν, ευρισκομένη εις τον τελευταίον της τετραγωνισμόν. Μετά ταῦτα, όσον μάλλον πλησιάζει προς τον ήλιον, τοσοῦτον ελαττόνεται κατά μικρόν το πεφωτισμένον μέρος, εωσον αποκαθίσταται παλιν δρεπανοειδές, όμως κατά την ανατολικήν αυτής άκραν. Τελευταίον, ανατέλλει και δύνει μετά του ήλιου, γίνεται άόρατος έντός των ακτίνων αυτού, και τότε παλιν είναι νεομηνία, η νέα συζυγία, και οτις αναπληροῖ πᾶσαν την περίγειον αυτής περίοδον.

ΤΟ ΚΑΠΝΟΧΟΡΤΟΝ.—ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΥΤΟΥ.

Συνέχεια και τέλος από Σελ. 64.

ΒΛΑΗΤΕΙ πολύ το καπνόχορτον, και όταν έπιβληθῇ εις εισαθήτους έπιφανείας ικανῆς έκτασεως. Το άφέψημά του έθανάτωσεν ίππον ποσχοντα, όστις βιαίως έποτίσθη αυτο μ' έλιπδα θεραπειας. Το ίδιον, μεταχειρισθέν ως κλύσμα δια να έξολοθρευση ζωύφια οικιακῶν ζῶων, έσκότωσε μετά των ζωύφιων και τα ζῶα. Γεωργός τις μ' έβεβαίωσεν, ότι κατά τοιοῦτον τρόπον διέφθειρε πρό μικροῦ έν μοσχάριον.

Γυνή τις έβαλεν εις τας κεφαλάς τριῶν τέκνων αλοιφήν έσκευασμένην από ταβακκον και βούτυρον, προς ίασιν της κασίδας μετ' όλίγον έπίασαν αυτά ζαλαι, βιαίως έμετός, και λειποθυμιαί, συνωδευμένοι με άφθονον ιδρώτα.

Ο περίφημος Γάλλος ποιητής, Santeuil, απέθανε με σπασμούς και φρικώδεις πόνους, λαβῶν ποτήριον οίνου μεμιγμένου με ταβακκον.

Ανθρωποι έτυχε πολλάκις ν' αποθάνωσι, μόνον διότι, προς ανακοφίσειν σπασμῶν, έπιαν άφέψημα 20 η 30 κόκκων καπνοχορτου. Το ίδιον άφέψημα, έπιβληθέν εις φαραλία μέρη, έπέφερον έμετόν και σπα-

ραγμούς. Όταν δε τεθῇ εις το έπιστόμιον του στομαχου, προξενεί λειποθυμιαν, έμετόν, και ψυχρόν ιδρώτα.

Διηγείται ο ταγματάρχης Γ., ότι εις περίστασιν τινά, κατά το διαστημα του μεταξύ Αγγλίας και Αμερικῆς πολέμου, οι στρατιῶται καθίσταναν αυτοί έαυτούς άνικανους εις έκτίλεσιν του χρέους των, βαλλοντες φύλλα καπνου υπό την μασχαλήν. Έπέφερε μεγαλην άδυναμίαν· έμετός δ' έπίανε πολλούς έξαφρα και σφιδράς ευθύς μετά το φαγητόν.

Ανέγνωσα περί τινος πατρός, όστις, αλείψας έξάνθημα επί της κεφαλῆς του υίου του με καπνοχορτου σιέλων, έθανάτωσε το παιδίον.

Μία γυνή έστοχασθη να ίατρευση λειψήνα, τον ίππιον ειχεν η θυγοτηρ αυτής πλησίον της ρινός, με ρύπον της καπνοσύριγγος. Μόλις έπέθηκεν αυτόν, και το κορασιον με τους όφθαλμούς άνεστραμμένους έρμησεν εις τα όπισω, και πίπτον έπισαθη παρά της έντρομου μητρός. Έπλύθη μεν ποραυτα με ψυχρόν ιδρω το ήλειμμένον μέρος δια να καθαρισθῇ από το δηλητήριον, άλλ' εις ματην· αι σιαγόνες ησαν ακίνητοι και κλεισμένοι· η πάσχουσα, ήδη αναισθητος, έξέπνει κατά το φαινόμενον. Ο ίατρος, κληθείς, ηυρε τας άκρας του σώματος ψυχράς, τον σφυγμόν ανεπαίσθητον, και το πρόσωπον νεκράδες. Μόλις δ' ήμπόρεσε μετά μίαν η μίαν και ήμίσειαν έραν να κάμη αυτήν να συνέλθῃ.

Σαφές αποδεικνύουν τα προειρημένα, ότι το καπνόχορτον είναι από τα πλέον δραστικά και ολέθρια φυτικά δηλητήρια· ενεργεί άμέσως εις το νευρικόν σύστημα, εξασθενίζον, συγχύον, η και αποσβύνον τας ζωτικας κινήσεις. Δύναται άρα η καθ' έξιν μεταχειρίσει ένός τοιοῦτου χορτου, τοιαύτας φαρμακεράς έχοντος ιδιότητας, να συμβαλη ποτέ εις υγείαν, η μάλλον είναι δυνατόν να μην έχη βλαβεράν επίρροήν; Τωόντι, εις τον έπιπόλαιον παρατηρητήν ένδέχεται να μη φαίνωνται διόλου τα της βλαβης σημεια, μικρά όντα καταρχας· άλλ' έντεῦθεν ποσῶς δεν έπεται ότι βλαβη δεν προξενείται. Εις το μέγα τοῦτο σφαλμα υποπίπτουν πολλοί, φανταζόμενοι ότι πᾶν άπαίσιον αποτέλεσμα βρώματος, ποτού, η τρυφῆς, πρέπει να φανῇ άμέσως. Συχνάκις βλέπουν οι ίατροί τα παρόμοια εις τους άσθενείς των.

Παραδείγματος χάριν—Δυσπεπτικός τις συμβουλεύεται τον ίατρόν του, λέγων ότι πάσχει εκ πόνου η άνέμου εις τον στομαχον με κεφαλαλήν η ζολην, με περιδοικούς των μελῶν πόνους, με νάρκην η με τρόμος των χειρῶν και των ποδῶν, ένιοτε δε και με κοπῶδη πνοήν, τεταραγμένον ύπνον, ξηρόν βήχα, και στεγνήν και βραγχώδη φωνήν καθ' έκαστην πρωίαν. Ο ίατρος τον διδει γνώμην να παραιτήση δι' όλίγον καιρόν την κρεωφαγίαν, άλλ' ο πάσχων άνθίσταται, διίσχυρίζόμενος ότι ποτέ δεν αισθάνεται τόσον καλά, όσον αφού χάψη έν καλόν γεῦμα. Τότε νοθετεί αυτόν ο ίατρος ν'

αποφύγη τα πνεύματα, τον οίνον, τον ζύθον, κτλ. 'Είναι των αδυνάτων,' αποκρίνεται, 'να με βλαπτωσιν αυτά, διότι δεν πίνω πολύ· άλλ' έξ εναντίας και με ωφελοῦν· όσακις πίνω, αισθάνομαι καλήτερα· όσον δα περί τοῦτου, δεν έχω αναγκην συμβουλής.' Έρωτάται αν συνειθίση τον καπνόν. 'Ναι, καπνίζω όλίγον, και ταβακκίζομαι όλίγον.' Καλήτερον να τ' αφήσης όλως διόλου, κύριε. 'Να τ' αφήση; Σε βεβαίω, έξοχώτατε, ότι παραπολύ λανθάνεσαι. 'Αν έπαραιτούσα τον καπνόν, ηθελα έξεμειν υπέρ το ημισυ του γεύματός μου.' Αυτό, κύριε, ίσως δεν ηθελε σε βλαφειν. 'Βλέπω ότι δεν καταλαμβάνεις το παθος μου, έξοχώτατε. Πρό χρόνων μεταχειριζόμενος τα αγαθά ταῦτα, έχαιρα καλήν υγείαν, και ουδέποτε μ' έβλαψαν. Πῶς είναι δυνατόν να με βλάπτωσι, και εγω να μη το καταλαμβάνω; Νομίζεις ότι άκομη δεν έμαθα τί με ωφελεῖ και τί με βλαπτει, αφού μαλιστα έζησα τόσοσ χρόνους εις τον κόσμον; Τό νομίζω, κύριε· και μαλιστα φοβούμαι μην αποθάνης, πριν αποκτήσης την αξιόλογον ταύτην γνώσιν.

Ο άθλιος οὔτος αναχωρεῖ μ' αγωνίαν, εκ του ένός μέρους έλεγχομένος υπό της αληθείας, εκ δε του άλλου καταπιεζόμενος υπό δυνατής έξεως. Υποστήριγμα έχων την καλήν αυτοῦ κρᾶσιν, και εις τας υποθέσεις του περιπλεγμένος, δεν ώνειρεύετο καν, ότι ηθελε βλαφθῆν από την κατ' αυτόν μετρίαν χρῆσιν των έρεθιστικῶν, δηλαδή, πνευμάτων, οίνων, καπνου, ταβακκου, κτλ., εωσον εφθειρε την υγείαν του. Αυτό τοῦτο πάσχον μύριοι.

Η του ανθρωπίνου σώματος ζωτικη αρχη δύναται τοσοῦτον ν' αντιστέκη την επίρροήν δηλητηριῶν βαθμηδόν εις αυτο είσαγομένων, όστε τα έξ αυτών αποτελέσματα να μένωσι δια πολύν καιρόν άπαρατήρητα, εωσον, τέλος, υπό την ενεργειαν έρεθιστικῆς τινός αίτίας να έκασποση η αυξημένη δύναμις των εις φοβερᾶν η άνίατον ασθένειαν. Το εις έκτεταμένα ελη και οχθας λεμῶν από φυτικας διαλύσεις προερχόμενον φαρμακον, έμβαῖνον εις το σῶμα, αφίνει κάποτε αυτο άβλαβές, το φαινόμενον, έν έτος ολόκληρον, πριν αναψη τον περιοδικόν ολέθριον πυρετόν.

Τοιαῦτα και άλλα παρόμοια δεικνύουν, ότι βλάβη δύναται να προξενηθῇ εις τα μυστηριώδη της ζωῆς ελατήρια, χωρίς ημεῖς ποσῶς να την αισθανθῶμεν. Τοῦτο δε συμβαίνει και εις την καθ' έξιν μεταχειρίσειν του καπνοχορτου και άλλων ναρκωτικῶν, προσέτι δε και των έρεθιστικῶν, όσα, καθώς εκείνα, κάμνουν έντύπωσιν εις όλον το νευρικόν σύστημα, χωρίς να χορηγῶσιν αναπληρώσεως η τροφῆς ὕλην.

Τό καπνόχορτον πρέπει να ηναι μάλιστα έπιβλαβές εις την νεαράν ηλικίαν, ότε απαιτεῖται ολόκληρος η νευρικη ενεργεια δια την πλήρη και έντελή ανάπτυξιν των διαφόρων σωματικῶν όργανων. Έγνώρισα παιδίον άκτατές, το όποιον πρό τεσσάρων ηδη χρόνων ειχε συνειθίσειν να μασσᾷ το καπνόχορτον· ητο δε ώχρόν,

ίσχρον, και φιλάσθενον, πολλάκις έξεμοῦν το γεῦμά του. Εις ανθρόπους καθιστικοῦ βίου, και κατ' έξοχήν εις τους σπουδαζοντας, ο καπνός είναι μαλιστα έπιβλαβής· έπειδή αι ταξεις των ανθρόπων τοῦτων υστεροῦνται, μέχρι τινός, την κατά το μάλλον και ηττον άντενεργητικῆν επίρροήν του καθαροῦ αέρος και της γυμνάσεως.

Η γνώμη ότι ο καπνός φέρει ευπεσίαν έπικρατεί μεν, πλην είναι διόλου έσφαλμένη. Και αν αληθεῦη ότι καταπραῦνει την μετά το φαγητόν άνησυχίαν των νεύρων του στομαχου, αιτη όμως προέρχεται από παρεκτροπήν ως προς τα της διαίτης, και δύναται άλλετρόπως να διορθωθῇ. Έάν αληθῶς ευκόληνη την πέψιν, διατι ταχα οι περισσότεροι, αφού απορρίψωσι την συνήθειαν ταύτην, να αισθάνωνται άξησιν όρέξεως, να πίπτωσι ταχύτερα την τροφήν αυτών, και ν' αποκτῶσιν ευσαρκίαν;

Λέγεται κάποτε, ότι εκ των καταχρωμένων την βοτάνην ταύτην τινές ζοῦν εις έσχατον γῆρας· τοῦτο είναι μεν αληθές· πλην και οι καταχρωμένοι τα πνεύματα μήπως δεν μακροημερεύουν ένιοτε; Αρα έπεται εκ τοῦτου ότι τα τοιαῦτα ποτᾷ είναι άβλαβῆ, και μακροβιότητος πρόξενα; Ουδ' εκ του πρώτου, ουδ' εκ του δευτέρου, άλλο συμπέρασμα να συναζώμεν δεν έμπορούμεν, ειμη ότι κρασεις τινές ανθίστανται μακρότερον η δραστηριώτερον άλλων εις την δηλητήριον επίρροήν. Όστις δύναται να ζήση πολύν καιρόν μεταχειριζόμενος την νικωτιανήν βοτάνην και την ρακήν, δύναται χωρίς τοῦτων να ζήση περισσότερον.

Έπεκράτησεν εις τινας κοινότητας μία ιδέα, ότι η χρῆσις του καπνοχορτου ενεργεί εις προφύλαξιν κολλητικῶν και έπιδημικῶν νόσων. Αῦτη πρέπει να ηναι λανθασμένη. Πᾶν ό,τι συντείνει προς εξασθένισιν η καταπίσειν των δυνάμεων του νευρικού συστήματος, το προδιαθέτει εις τας ασθενείας ταύτας. Έάν ο καπνός προφύλαττεν αληθῶς από έπιδημίας, διατι να μην εξασφαλίση από τας της χολέρας προσβολας; Εις κάμμίαν ίσως κοινότητα δεν εκαμε τόσον φρικώδη φοβράν η νόσος αῦτη, όσον όπου όλαι των ανθρόπων αι ταξεις κυριεύονται από την άκόρεστον αυτοῦ χρῆσιν. Εις την Αύαναν, της οποίας ο πληθυσμός κατά το 1833 άνέβαινεν εις περίπου 120,000, αφήρησεν η χολέρα έντός όλίγων έβδομαδων 16,000· εις δε την πόλιν Μαντάνζας, περιέχουσαν 12,000 κατοίκων, λέγεται ότι διεφθόρησαν 1,500· τουτέστιν, έν ογδοον του πληθυσμοῦ και εις τους δύο τόπους. Ότι δε η χρῆσις η μάλλον καταχρησις του καπνου είναι μεγίστη εις την Αύαναν έπεται εκ του ότι, κατά το 1828, ελογαριάζετο κοινῶς ότι καθημέραν ανηλίσκοντο δέκα χιλιαδων διαστήλων σιγορα. Εις την πόλιν του Μεξικου Καμπάκη, έχουσαν 20,000 κατοίκων, απέθαναν 4,300, μολονότι όλαι χωρίς εξαίρεσιν δίδονται κατακόρως εις το καπνισμα· άκομη και διετη τέκνα είναι παγκοινον να βλέπη τις εκεί καπνίζοντα.

Ἡ γνώμη ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ καπνοῦ διατηρεῖ τοὺς ὀδόντας δὲν ὑποστηρίζεται οὔτε ἀπὸ τὴν φυσιολογίαν, οὔτε ἀπὸ τὴν παρατήρησιν. Ἐξ ἐναντίας, ἀδυνατίζει τὰ οὖλα καὶ τὴν σκεπαζούσαν τοὺς λαιμοὺς καὶ τὰς ρίζας τῶν ὀδόντων μεμβράναν, καὶ οὕτω πρέπει μᾶλλον νὰ ἐπιταχύνῃ παρὰ νὰ βραδύνῃ τὴν φθορὰν των. Ὁθεν καὶ δὲν εὐρίσκωμεν καλητέρους τοὺς ὀδόντας τῶν ὅσοι καπνίζουν παρὰ τοὺς τῶν λοιπῶν· κατὰ μέσον ὅρον μάλιστα αὐτῶν τὰ ὄργανα ταῦτα εἶναι εἰς ἀτελεστέρην διατηρήσεως κατάστασιν. Οἱ ναῦται κάμνουν μὲν κατάχρησιν τῆς νικοτιανῆς, καὶ μασσῶντες καὶ καπνίζοντες αὐτήν· ἀλλ' ἔχουν καὶ ἀχρεῖους ὀδόντας.

Τὸ καπνισμὸς εἶναι ῥυπαρὰ καὶ ἀπειρόκαλος συνήθεια· ῥυπαρὰ διὰ τὴν δυσωδίαν, διὰ τοὺς καταλασπώμενους μύστακας καὶ μυκτῆρας, διὰ τὰ μαυροπισσαλειμμένα χεῖλη, καὶ διὰ τὸ ὅποιον φέρει ἐρέθισμα τοῦ συχοπτεύειν. Εἰς μίαν λοιπὸν τὸσον βλαπτικὴν καὶ ἀκαθάρατον συνήθειαν ἀξίζει νὰ θυσιάζῃ τις τόσα χρήματα;

Τινὲς, ὁμολογοῦντες τὸ ἀνωφελὲς ἢ καὶ τὸ βλαβερὸν τοῦ καπνίζεσθαι, διίσχυρίζονται μ' ὄλα ταῦτα ὅτι ἡ παραιτήσις αὐτοῦ ἤθελε τοὺς βλάψειν ἔτι μᾶλλον. Ἀλλὰ πόσα δὲν ἔχομεν παραδείγματα διόλου ἀναιροῦντα τοὺς φόβους τούτους! Εἰς πολλὰς φυλακὰς τῶν ἐξευγενισμένων ἔθνων, κάπνισμα δὲν συγχωρεῖται εἰς τοὺς ἐκεῖ διαιτωμένους, ἂν καὶ ὅλοι σχεδὸν, πρὶν ἐμβῶσι, δίδονται κατακόρως εἰς αὐτό. Μαρτυροῦσι δὲ τῶν καταστημάτων τούτων οἱ ἐπίτροποι, ὅτι οὐδεὶς τῶν φυλακωμένων ἐβλόσθη ποτὲ διὰ τῆς ὑστερήσεως τοῦ ναρκωτικοῦ τούτου· ἀλλ' ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας, σπανίως ὑπὲρ τὰς εἴκοσι, ἢ ἀνησυχία καὶ ταραχὴ αὐτῶν ἐλαττοῦνται, ἢ ὄρεξις αὐξάνει, καὶ ἡ ὄψις προδήλως καλητερεῖται. Ἐξοχὸς τις ἰατρός μ' ἐβεβαίωσεν, ὅτι ποτὲ δὲν ἐγνώρισεν ἄνθρωπον νὰ ὑποφέρῃ τὴν παραμικρὰν διαμίνουσαν βλάβην ἀπὸ τὴν τοῦ καπνοῦ παραιτήσιν· ἀλλ' ἐξ ἐναντίας μάλιστα, πᾶς τοιοῦτος ὠφελήθη πραγματικῶς. Ἡ ἰδική μου παρατήρησις συμφωνεῖ κατ' ὄλα μὲ τοῦ ῥηθέντος ἰατροῦ τὴν γνώμην· ἐγνώρισα τοιοῦτους πολλοὺς, καὶ δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι ποτὲ δὲν ὠμίλησα μὲ ἄνθρωπον, πρὸ ἑνὸς ἔτους ἐλευθερωθέντα τῆς ἐξεως αὐτῆς, ὅστις νὰ μὴν ὠμολόγησεν ὅτι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἴδεν ὄφελος ἀπὸ τὴν ἀρνησαυτίαν του.

ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΟΝΟΙΑΣ.

ΠΟΛΛΟΙ, οἵτινες διέτριψαν πάντοτε εἰς τὸ χωρίον. τὴν πόλιν, ἢ τὴν νῆσον τῆς γενέσεώς των, ἐξίστανται εἰς πᾶν νῖον θάλαμα, παρουσιαζόμενον εἰς αὐτοὺς ὅταν ἀπομακρυνθῶσιν ἐκεῖθεν ὀλίγα τινὰ μίλια. Ὁ χωρικός χάσκει ἐκπεπληγμένος τὰ ἐργαστήρια, τὸ ἐμπόριον, τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, τὰ μεγαλοπρεπῆ κτίρια, τὴν πομπήν, τὰ πλοῦτη, καὶ τὴν θεραπείαν τῆς αὐλῆς καὶ μητροπόλεως· ἤθελε δὲ μόλις πιστεῦσαι τὴν ὑπαρξίν τειούτων πραγμάτων, ἐὰν δὲν ἐβλεπεν αὐτὰ ὀφθαλμο-

φανῶς. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ὁ νεοφερμένος εἰς τὴν ἐξοχὴν πολίτης ἐκπλήττεται εἰς πράξεις πολλὰς τῶν τετραπόδων καὶ πτερωτῶν ζώων, καὶ εἰς πολλὰ κοινὰ ἄγροτικά ἐπιτηδεύματα.

Ἐὰν εἰς τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τούτων ἤθελε τις διηγηθῆναι τὰ ἔθιμα ξένων τόπων, τὰ ἀποβάλλον διαμιᾶς ὡς ἀπαίσια καὶ γελοιώδη· τόσον εἶναι μικρὰ τὰ πνεύματά των, καὶ τόσον περιωρισμένοι οἱ διαλογισμοὶ των, ὥστε τίποτε δὲν τοὺς φαίνεται φρόνιμον καὶ ὀρθόν, τὸ ὅποιον αὐτοὶ δὲν ἐσυνείδισαν νὰ πράττωσι.

Τὴν μικρόνοιαν ταύτην πρέπει νὰ θεραπεύωμεν ἀκούοντες καὶ ἀναγινώσκοντες τὰς περιγραφὰς διαφόρων τῆς οἰκουμένης τόπων, καὶ τὰς ἱστορίας παρελθόντων αἰώνων, καὶ ἔθνων, καὶ χωρῶν ἀπομεμακρυσμένων τῆς πατρίδος μας, μάλιστα δὲ τῶν πλείον πολιτισμένων τῆς ἀνθρωπότητος μερίδων. Ἀλλὰ κατὰ τοῦτο τίποτε τοσοῦτον δὲν συντείνει εἰς τὸ νὰ μεγαλύνῃ τὸ πνεῦμα, ὅσον αἱ περιοδεῖαι, τουτέστιν, αἱ εἰς ἄλλας κώμας, πόλεις, ἢ χώρας ἐπισκέψεις· ὅποταν δὲ ἡ χρηματικὴ μας κατάστασις δὲν συγχωρῇ τοῦτο, πρέπει νὰ ἀναπληρῶμεν τὴν ἔλλειψιν διὰ βιβλίων.

ΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΔΕΙΝΑ.

ΕΛΘΕΤΕ νὰ ὑπάγωμεν νοερώς εἰς τὸ θέατρον τῶν δεινῶν τῆς πολυπαθοῦς ἡμῶν πατρίδος. Ἐγὼ κατὰ πᾶσαν ἀναγκὴν σᾶς ὀδηγῶ διὰ τοῦ λόγου ἐκ τούτου τοῦ ἁγίου καὶ καθάρου καὶ ἀμιάντου βήματος τοῦ Ἐναγγελίου τῆς εἰρήνης. Ἴσως ἐκ τῆς ἀπλῆς θεωρίας τῶν σωματικῶν τοῦ πολέμου κακῶν ἀνάψῃ εἰς τὰς ψυχὰς σας ὁ κατὰ τῶν παθῶν σας ἱερὸς πόλεμος, καὶ ὑπερσχύση ἢ τοῦ πνεύματος μάχαιρα νὰ διακόψῃ τοὺς αἰσχροὺς τῆς φιλαυτίας δεσμούς. Ἀπέλθετε λοιπὸν διὰ τῆς διανοίας εἰς τὰς φοβερὰς τῆς πατρίδος δραματογραφίας. Ἐρχου καὶ ἴδε. Τί βλέπομεν εἰς τὴν πρώτην σκηνήν; Μαχὴν τῆς ξηρᾶς. Ὑπομείνατε νὰ τὴν θεωρήσωμεν συντόμως ὅσον τὸ δυνατόν. Ἴδου τὰ δύο τῶν πολεμίων στρατεύματα βλέπουσι μακρόθεν πρὸς ἄλληλα κατὰ πρῶτον, παλλόμενα τὴν καρδίαν. Ἴδου συγκινῶνται, καὶ προχωροῦσι κατ' ἀλλήλων ἐνθουσιῶντα. Χιλιάδες ἀνθρώπων, ὡς εἰς καὶ μόνος ἄνθρωπος, βηματίζουσιν ὁμοθυμαδὸν πρὸς τὸ χάος τοῦ θανάτου. Σκαρδαμύττουσι τὰ βλέφαρα πρὸς τὰς πρώτας ἀστράπας τῆς ἀψιμαχίας. Ἀποχαιρετᾶ τὸν πλησίον συστρατιώτην ὁ στρατιώτης, καὶ εἰς ὄλους εὐθὺς φαίνεται ὅτι δύνει ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς. Ὁλος ὁ αἰὼν τοὺς φαίνεται συνεσταλμένος εἰς μίαν καὶ μόνην τὴν τῆς μάχης στιγμὴν. Καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὸ πᾶν ἕκαστος αὐτῶν ἀφρόν βλέπει συγκεντρωμένον εἰς τὴν ὁποίαν πατεῖ σπιθαμὴν τοῦ ἔδαφους. Ἴδου ἡ σάλπιγξ βοᾷ, συνηχοῦσι τὰ κελύσματα, κυματίζουσιν αἱ σημαῖαι, καὶ ἄρχεται ἡ τῆς μάχης ὁρμή. Κύματα καπνοῦ μαυρίζουσιν ἀναβαίνοντα καὶ λακτίζοντα τὸν αἰθέρα· κροτοῦσιν ἀδιακόπως τὰ στόματα

τῶν τηλεβόλων, ἐξερευγόμενα μυρίους θανάτους· αἱ πυρφόροι σφαιραὶ, διαπερῶσαι διὰ τῶν πυκνῶν συστημάτων, ἀφίνουσιν ἐν τούτοις κενὰ χάσματα αὐλακίων, ὡς εἰς τὰ χωραφία τὸ ἄροτρον τοῦ γεωργοῦ, ἢ καὶ εἰς τὰ λήϊα τοῦ θριστοῦ τὸ δρέπανον. Σώματα καλὰ καὶ γενναῖα, ὡς δένδρα ὑψηλὰ, καταπίπτουσι βαρυστένακτα, καὶ ἄλλα συσσωρεύονται ἀλλεπάλληλα, ὡς ἀσταχίων ὄργανα εἰς τὰς ἄλνας. Ὁρμῶσιν οἱ μαχόμενοι διὰ τῶν πτωμάτων ἐγκαρδιωμένοι ὑπὸ ἀπελπισίας· ὠθοῦσιν, ὠθύνται· πληγόνονται, πληγόνουσι· φονεύουσιν, ἀποθνήσκουσι. Νεκρὸς ἀντικρούει πρὸς νεκρὸν, πῦρ εἰς πῦρ, σίδηρος πρὸς σίδηρον. Ἐπιχάιρουσιν ὡμῶς οἱ νικηταί, μεθύνοντες ἐξ αἵματος. Μογγύζουσιν ἐλεεινῶς οἱ τραυματισμένοι, καὶ ψυχόραγοῦσιν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων ἢ τῶν πεζῶν φονευτῶν. Ἐδῶ σπαρταροῦσι χεῖρες καὶ πόδες, ἐκεῖ ἀχνίζουσι καρδίαι καὶ σπλάγχχνα, ἀλλοῦ κυλίνονται σμάτων, ὡς δένδρων, κορμοὶ, καὶ παρέκει σφενδονίζονται κεφαλαί, χάσκουσι εἰσέτι φοβερῶς κατὰ τοῦ φονέως. Κρουνοὶ καὶ ῥεῖθρα θερμῶν αἱμάτων μεθύνουσι τὴν γῆν, καὶ καταβάφουσι τὰς σάρκας, καὶ μολύνουσι ῥαντίζοντα καὶ ἵππους καὶ ὄπλα καὶ φορέματα. Ἀδελφὸς βαρυστενάζων καταπατεῖ τὸ πτώμα τοῦ ἀδελφοῦ· εἰς τὸ βάθος τῆς ἑαυτῶν καρδίας αἰσθάνονται τὰ θανάσιμα τραύματα τῶν υἱῶν οἱ πατέρες· καὶ τὰ τέκνα παρέρχονται δακρύνοντα τοὺς πεσόντας γονεῖς, οἵτινες, ἐκτείνοντες τοὺς νεκρούμενους αὐτῶν βραχίονας μετὰ φωνῆς σβυνομένης καὶ θρόνων ὀμμάτων, τοὺς εὐχονται, τὸ τελευταῖον, ὑγείαν καὶ ζωὴν. Ἐδῶ τρέχουσιν ἐξάγοντες οἱ συγγενεῖς ἢ φίλοι τὸν συστρατιώτην ἡμίθανῆ, καὶ μόλις ἀνορθοῦντα τὴν κεφαλὴν, νὰ καθιέρωσιν τὸ ἔσχατον βλέμμα καὶ πνεῦμα εἰς τὸν Δημιουργόν του· ἐκεῖ φθάνει καὶ κατασφάζει τὸν φεύγοντα ὁ διώκων· καὶ μένει, τέλος, τὸ πεδίον τῆς μάχης μυριόνεκρον πολυάνδριον, ὅπου κείτονται σώματα Χριστιανῶν συμπεφυρμένα πρὸς ἔρημα ὄπλα, καὶ κτηνῶν θνησιμαῖα, ἐπισκοπούμενα ἀνωθεν ὑπὸ σαρκοφάγων ὀρνέων, τὰ ὅποια μόνα διὰ τῆς φρικώδους αὐτῶν κλαγγῆς διακόπτουσιν ἐνίοτε τὴν κατέχουσαν κύκλῳ τὸ πᾶν φοβερὰν τῆς νεκρώσεως ἡσυχίαν καὶ πένθιμον σιωπὴν τοῦ θανάτου. Πᾶς σᾶς φαίνεται τοῦτο τὸ θέατρον, ἀδελφοί; εἶναι ἄραγε ἱκανὸν νὰ κινήσῃ φόβον καὶ ἔλεον εἰς τὰς ψυχὰς σας πρὸς βοήθειαν τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος θυσιαζόμενων ὁμογενῶν; Ὡ πόσαι οἰκίαι ἠρημώθησαν εἰς ταύτην τὴν μάχην! Πόσαι χῆραι ἦδη, καὶ πόσα ὄρφανὰ, καὶ πόσοι γέροντες γονεῖς περιμένουσιν εἰς μάτην τοὺς πεσόντας αὐτῶν συγγενεῖς! προκύπτουσι διὰ τῶν θυρίδων, ἐξέρχονται εἰς τὰς ὁδοὺς, ἐρωτῶσι τοὺς διαβάτας, περιστρέφουσι πανταχοῦ καὶ τὰ βλέμματα καὶ τὰς διανοίας, πότε καὶ ποῦ νὰ ἴδωσιν ἐκείνους, τοὺς ὁποίους δὲν θέλουσι πλέον ἰδεῖν εἰς τὴν γῆν, θρηνοῦντες διὰ βίου τὸν χωρισμὸν των. Πόσαι, τέλος, χρῆσαι τῆς πατρίδος ἐλπίδες, καὶ πόσοι βραχίονες αὐτῆς συνστάφησαν μετὰ τῶν ἐν τῇ μάχῃ πε-

σόντων εἰς ἕνα τάφον, τὸν ὅποιον εἰς αὐτοὺς προσφέρει τελευταῖον ἢ εὐσέβεια, δῶρον ὄσιον καὶ θλιβερόν! Δεινὸν, ἀδελφοί, τὸ θέαμα, καὶ τὰ παρεπόμενα δεινὰ καὶ ἐλεεινά. Ἀλλ' ἂν ταῦτα δὲν σᾶς μαλασσῶσι τὴν καρδίαν, μετάβητε εἰς ἄλλην σκηνήν. Ἐλθετε εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ ἴδωμεν τοὺς συμπατριώτας πῶς ναυμαχοῦσι, ποιοῦντες ἐργασίαν ἐν ὕδασι πολλοῖς.

Ἐρχου καὶ ἴδε. Βλέπετε τὰς ὑψηλὰς καὶ βαρεῖας τῶν ἐχθρῶν τριήρεις, πῶς ἀναβαίνουσιν ὡς Ἡφαίστια εἰς τὴν θάλασσαν τὴν Ἑλληνικὴν; Βλέπετε ἀπ' ἄλλου μέρους τὰ πλοῖα τῶν ὁμογενῶν εὐκίνητα καὶ κοῦφα καὶ ἐλαφρὰ, πῶς περιίπτανται, ὡσὰν κύκνοι, πέριξ εἰς τὰς βαρβαρικὰς πυργοβόρεις; Ἴδου ἐκπυρσοκροτοῦσι κατ' ἀλλήλων. Ἴδου ἀνάπτει ὁ πόλεμος εἰς τὸ πέλαγος, ὅπου πόραυτα συντρέχουσι καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα νὰ πολλαπλασιασῶσι τὰ τούτου δεινὰ. Ἡ θάλασσα βοᾷ, καὶ ἀφρίζει, καὶ χάσκει συχνάκις ὑποκάτω τῶν καρβίων, ἀνοίγουσα τὰς ἀβύσσους, ὡς παμφάγους φάρυγγας, νὰ τὰ καταπίῃ. Οἱ ἄνεμοι ἀνυψοῦσιν ὄρη κυμάτων, καὶ διακόπτοντες τῶν πλοίων τὴν ὁρμήν, τὰ συνταράσσουσι, τὰ στρέφουσι, τὰ συγκρούουσι, καὶ παραδίδουσι πλάγιον πολλάκις τὸ προτρέχον νὰ φύγῃ τὸν ἐχθρὸν. Ἐπὶ καὶ ποῦ; μακρόθεν στεναρίζει, καὶ δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἄσυλον εἰς τὰ φεύγοντα θύματα τοῦ θανάτου. Κἂν δὲ τύχῃ πλησίον, ἐπιταχύνει τὸν τούτων ὄλεθρον πολλάκις διὰ τὴν σκληρότητα τῶν ἀποτόμων αἰγιαλῶν. Ῥύακες πυρὸς προχέονται καίοντες ἐπὶ τῶν ὑδάτων· καὶ προσβαλλόντες εἰς τὰς πλευρὰς τῶν πλοίων, τὰ σχίζουσιν ἐξαίφνης, καὶ τὰ καταποντίζουσιν, ἢ τ' ἀνάπτουσιν, ὡς ξύλων δρυμὸν, ἀναμέσον εἰς τὰ κύματα. Βολίδες καὶ σφαιραὶ πυρφόροι σπινθηροβολοῦσιν ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς τοῦ καπνοῦ, μαινόμεναι νὰ φάγωσι σάρκας. Ἐδῶ συμπλωτῆρες συντετριμμένοι ἢ καιόμενοι τοὺς βραχίονας κατασπάζοντα ἀλλήλους τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Ἐκεῖ ζοροῦσιν εἰς τὰ κάτω τοῦ πλοίου καὶ συσσωρεύουσι τοὺς πληγμένους αἱματοφύρτους καὶ θρηνοῦντας ἐλεεινῶς. Ἄλλοι πολέμιοι συμπεσόντες ἐπὶ τῆς κωπαστῆς κατασχίζουσι, καὶ σφάζουσι, καὶ πνίγουσιν ἀλλήλους εἰς τὸ πέλαγος. Κατόραι καὶ προσευχαὶ τῶν ἀποθνησκόντων ἀντηχοῦσιν εἰς τὸν ἄερα· πτώματα καὶ ναυάγια ἡμίκαυστα ἐπιπλοῦσιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Πανταχόθεν σφύρουσιν αἱ εἰκόνες καὶ τὰ ὄργανα τοῦ ὄλεθρου. Ὁ δὲ ἄνθρωπος μόνος, ἔρημος, φυλακισμένος εἰς μίαν σανίδα, ἀντιμάχεται πρὸς πολλὰ θανάτων εἶδη, τὰ ὅποια περὶ αὐτὸν ἀμιλλῶνται, ποῖον πρότερον νὰ τὸν ἀρπάσῃ. Ἐχθρῶν μανία, καὶ τέχνη πολέμου, καὶ λύσσα πυρὸς, καὶ βία κυμάτων, καὶ ζαλὴ ἀνέμων συναγωνίζονται κατὰ τῶν ἡμετέρων συγγενῶν ἐπάνω εἰς ἕνα τάφον ἀχανῆ!—ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ.

ΕΡΩΤΗΘΕΙΣ ὁ Ἰώνων, διὰ τὴν ἀλαζονεῖα χαρκτηρίζει τὴν ἀμάθειαν, Διότι, ἀπεκρίθη, καὶ οἱ τυφλοὶ κρατοῦν τὴν κεφαλὴν ὑψηλότερα παρ' οἱ ὀφθαλμοκτεῖς.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΒΡΑΑΜ.

Ο ΑΒΡΑΑΜ, καταρχάς ΑΒΡΑΜ, ὁ μέγας πρόγονος καὶ θεμελιωτὴς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, καὶ ὁ πρῶτος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔγιναν θεῖται ὑποσχέσεις ὑπὲρ τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ, ἦτον ὁ μεγαλύτερος υἱὸς τοῦ Θάρρα, τὴν καταγωγὴν ὀγδόου ἀπὸ τὸν τοῦ Νῶε πρεσβύτερον υἱὸν Σὴμ· φαίνεται δὲ νὰ ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν τῆς Χαλδαίας Οὐρ, περὶ τὰ 2000 ἔτη πρὸ τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς. Ἡ ἱστορία του κατέχει ὡς ἐν τέταρτον τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως—τουτέστιν, ἀπὸ τὸ 11ον μέχρι τέλος τοῦ 25ου κεφαλαίου. Νυμφευθεὶς τὴν Σάρραν (καταρχὰς Σάραν), ἀδελφὴν αὐτοῦ πρὸς πατρός, ἐσυνώδευσε τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Λῶτ εἰς Χαρρὰν, ὅπου ἀπέθανεν ὁ Θάρρα· ἔπειτα δὲ, κατὰ θεῖαν ἐπιταγὴν, ἔχων ἀκόμη μεθ' αὐτοῦ τὴν ἰδίαν του σύζυγον καὶ τὸν Λῶτ, ἀνεχώρησεν ἀπὸ Χαρρὰν, καὶ προβαίνων εἰς νότον, ἔφθασε, τέλος, εἰς τὴν ἐν Χαναὰν πεδιάδα Μορέχ. Ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἤρρισε ἡ ὀδοιπορία αὕτη, συμβάσα περὶ τὸ ἑβδόμηστον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καλεῖται ὑπὸ τῶν χρονολόγων ἡ Κλησις τοῦ Ἀβραάμ.

Λιμὸς ἠνάγκασε μετὰ ταῦτα τὸν πατριάρχην νὰ ὀδοιπορήσῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐκ τῆς ὁποίας χώρας ἐπιστρέψας εἰς τὸν ἐν Χαναὰν τόπον τῆς διατριβῆς του, τὸ ἔκρινεν ἀναγκαῖον, διὰ τὴν ἀξίωσιν τῶν ἰδίων του ποιμνίων καὶ τῶν τοῦ ἀνεψιοῦ του, νὰ ἐκλέξωσι χωριστὰ οἰκητήρια· ὅθεν, μετὰ συγκατάνευσιν ἀμοιβαίαν, ἀπεσύρθη ὁ Λῶτ πρὸς ἀνατολὰς, καὶ κατεστάθη μετὰ τῶν εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Ἰορδάνου πόλεων, ὁ δὲ Ἀβραάμ μετώκησεν εἰς τὴν ἐν Χεβρών πεδιάδα Μαμβρῆ.

Ὅτε δὲ ὁ μὲν Ἀβραάμ εἶχεν ἤδη φθάσειν εἰς τὸ ἐννενηκοστὸν ἔνατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἡ δὲ σύζυγος αὐτοῦ, ἡ μέχρι τοῦδε στεῖρα, εἰς τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔνατον, ἐφάνη πρὸς αὐτὸν ὁ Θεὸς, καὶ τὸν ἐδηλοποίησεν ὅτι μέγα ἔθνος ἐμελλε νὰ προέλθῃ ἐξ αὐτοῦ· τὴν ὑπόσχεσιν δὲ ταύτην, ἥτις ἐφαίνετο σχεδὸν ἀπίστευτος εἰς τὴν μητέρα, ἐπεβεβαίωσε τὸ ἀκόλουθον ἔτος ἡ τοῦ Ἰσαὰκ γένεσις.

Πασιγνώστος εἶναι ἡ τόσον περικαλλῶς ἐξιστορουμένη εἰς τὸ εἰκοστὸν δεῦτερον κεφάλαιον τῆς Γενέσεως αὐστηρὰ δοκιμασία τῆς πίστεως τοῦ Ἀβραάμ, ὅτε ὁ Θεὸς ἐπρόσταξεν αὐτὸν νὰ θυσιάσῃ τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν του. Σημειωτέον δὲ, ὅτι καὶ ὀλίγον πρὸ ταύτης εἶχε δεῖξιν ἰσχυρῶς τὴν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εὐπίθειαν του, καὶ τὴν εἰς τὰς θεῖας ὑποσχέσεις ἀδιστακτον αὐτοῦ ἐπιστήριξιν, ἀποστείλας τὸν ἐξ Ἄγαρ, τῆς Αἴγυπτίας δούλης, υἱὸν τοῦ Ἰσμαήλ, μόνον διότι ἐπληροφό-

ἔειπε δὲ Ἰσαὰκ, Πάτερ, ἰδοὺ τὸ πῦρ καὶ τὰ ξύλα· πού ἐστι τὸ πρόβατον τὸ εἰς ὀλοκάριον; ἔειπε δὲ Ἀβραάμ, Ὁ Θεὸς ὄψεται ἑαυτῷ πρόβατον εἰς ὀλοκάριον, τέκνον. Γενέσ. κβ'. 7, 8.

ρησεν αὐτὸν ὁ ἐπουράνιος πατὴρ του, ὅτι καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἤθελε κάμειν ἔθνος μέγα, ἐπειδὴ ἦτο σπέρμα τοῦ πατριάρχου. Ἄν καὶ ἡ τῆς Σάρρας ἀπόφασις, ν' ἀποβληθῆ τοῦ οἴκου ἡ παιδίσκη μετὰ τοῦ τέκνου αὐτῆς, ἐφάνη σκληροτάτη ἐνώπιον τοῦ Ἀβραάμ ἐξ αἰτίας τοῦ υἱοῦ του, μ' ὄλον τοῦτο, ἅμα ἔλαβε τὴν προσηρημένην ἐξ ὕψους ὑποδήλωσιν, ἀνέστη τὸ πρῶτ, καὶ ἔλαβεν ἄρτους καὶ ἀσκὸν ὕδατος, καὶ ἔδωκε τῇ Ἄγαρ, καὶ ἐπέδηκεν ἐπὶ τὸν ὦμον αὐτῆς τὸ παιδίον, καὶ ἀπέστειλεν αὐτήν.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Σάρρας, εἰς ἡλικίαν 127 χρόνων, ἐνυμφεύθη ὁ Ἀβραάμ τὴν Χεττούραν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ἕξ υἱούς. Ἀπέθανεν δὲ ὁ σεβάσιμος πατριάρχης 175 χρόνων ἡλικίας, καὶ ἐτάφη ὑπὸ Ἰσαὰκ καὶ Ἰσμαήλ εἰς τὸν αὐτὸν τάφον, ὅστις περιεῖχε τὴν πρώτην αὐτοῦ γυναῖκα, εἰς Μαμβρῆ.

ΗΡΩΙΣΜΟΣ ΙΑΤΡΟΥ ΓΑΛΛΟΥ.

Ἡ ΠΑΝΩΛΗΣ ἐμάστιζε τρομερῶς τὴν Μασσαλίαν. Πᾶς δεσμὸς ἀγάπης ἦτον ἤδη συντετριμμένος· ὁ πατὴρ ἔστρεφεν ἀπὸ τοῦ τέκνου, τὸ δὲ τέκνον ἀπὸ τοῦ πατρός· ἡ ἀχαριστία δὲν διήγειρε πλέον ἀγανάκτησιν. Εἰς τὴν ἀκμὴν εἶναι ἡ ἀθλιότης ὅταν ἐξαλείφῃ οὕτω πᾶν αἰσθημα γενναῖον, ὅταν διαλύῃ τὰ δεσμὰ τῆς ἀνθρωπότητος! Ἡ πόλις ἠρημώθη, χόρτος ἐβλάστανεν εἰς τὰς ὁδοὺς, λείψανον ἀπληνᾶτο εἰς πᾶν βῆμα.

Ἀπεφάσιον, τέλος, οἱ ἰατροὶ συνελθόντες νὰ συμβουλευθῶσι περὶ τῆς λαοφθόρου νόσου, διὰ τὴν ὁποίαν κάμμία θεραπεία δὲν εἶχεν ἔτι ἀνακαλυφθῆν. Μετὰ μακρὰν σκέψιν, ἀπεφάσιον ὁμογνημῶς, ὅτι ἡ νόσος εἶχεν ἰδιαιτερον τινὰ καὶ μυστηριώδη χαρακτήρα, τὸν ὁποῖον μόνον ἡ νεκροῦ ἀνοιξις ἠδύνατο νὰ φανερώσῃ· ἀλλὰ τὴν θανατηφόρον ταύτην ἐργασίαν ποῖος ἤθελεν ἐπιχειρήσῃ;

Σιωπῆ, ὡς ἡ τοῦ κοιμητηρίου, ἐπεκράτησεν ὀλίγας στιγμὰς. Τέλος δὲ, χειρουργὸς, τὸνομα Γουὼν, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, καὶ περιβόητος εἰς τὸ ἐπάγγελμά του, σηκωθείς ἔξαφνα, εἶπε σταθερῶς, Ἔστω! ἐγὼ θυσιάσομαι διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος μου. Ἐνώπιον τῆς πολυπληθοῦς ταύτης συνελεύσεως ὁμνῶν, εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς θρησκείας, ὅτι αὔριον, τὰ χαράγματα, θέλω ἀνατέμειν νεκρὸν, καὶ καταγράψω ὅτι παρατηρήσω. Πάραυτα ἐξῆλθε τῆς συνελεύσεως. Ὅλοι τὸν θαυμάζουν, ἐλεεινολογοῦν τὴν μοῖραν αὐτοῦ, ἀμφιβάλλον δὲ ἂν ἐπιμεῖνῃ εἰς τὸν σκοπὸν του.

Ὁ ἀτρόμητος καὶ εὐσεβὴς Γουὼν, ὑπὸ τῆς θρησκείας ἐνισχυόμενος, ἐξεπλήρωσε τὸν λόγον του. Οὐδέποτε εἶχε νυμφευθῆν· ἦτο δὲ πλούσιος, καὶ ἀμέσως ἔκαμε τὴν διαθέτην αὐτοῦ μετὰ πάσης δικαιοσύνης· ἐξωμολογήθη, καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐκοινώνησε. Ἀνθρωπὸς τις εἶχεν ἀποθάνειν ἀπὸ τὴν πανώλη εἰς τὸν οἶκόν του ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων· ὁ Γουὼν, τὰ χαράγματα, ἐκλείσθη εἰς τὸν αὐτὸν θάλαμον· ἔλαβε μεθ' αὐτοῦ καλαμᾶριον, χαρτίον, καὶ μικρὸν τινα σταυρόν.

Πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, ἦτον ὄλος θάρρος καὶ ἀταραξία· γονατίσας δ' ἐμπροσθεν τοῦ νεκροῦ, ἐσημείωσε ταῦτα: Ἐψυχῆς ἀθανάτου φαρτὸν λείψανον, ὄχι μόνον δύναμαι χωρὶς φρίκην νὰ σὲ θεωρῶ, ἀλλὰ καὶ μετὰ χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην. Σὺ θέλεις μοῦ ἀνοίξειν τὰς πύλας ἐνδόξου, αἰωνίου μακαριότητος. Σὺ, δεῖκνόν εἰς ἐμὲ τὴν μυστικὴν αἰτίαν τῆς λαοφθόρου νόσου, θέλεις μ' ἐνισχύσειν νὰ εὕρω ἰατρικὸν τι σωτηριῶδες.—θέλεις καταστήσειν ὀφελίμον τὴν θυσίαν μου. Ὁ Θεέ! σὺ θέλεις εὐλογῆσειν τὴν πράξιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἐνέπνευσες.

ἤρρισε, —ἐτελείωσε τὴν φοβερὰν ἐργασίαν, καὶ κατέγραψε λεπτομερῶς τὰς χειρουργικὰς αὐτοῦ παρατηρήσεις. Ἐξῆλθεν ἔπειτα τοῦ θαλάμου, ἔρριψε τὰ

χαρτὰ εἰς ἀγγεῖον ὄξους, καὶ ὑπῆγεν ἀμέσως εἰς τὸ λοιμοκομεῖον, ὅπου ἀπέθανεν εἰς ὀδώδεκα ὥρας—θάνατον μυριάκις ἐνδοξότερον παρὰ τὸν τοῦ πολεμιστοῦ, ὅστις, διὰ νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του, ὄρμα κατὰ τῶν πρώτων τάξεων τοῦ ἐχθροῦ, καθότι αὐτὸς ὑπάγει τοῦλάχιστον μετ' ἐλπίδα, στηριζόμενος καὶ θαρρύνόμενος ὑφ' ὀλοκλήρου στρατοῦ.

Ο ΑΡΧΑΡΙΟΣ ΧΗΜΙΚΟΣ. ΑΡΙΘ. 10.

Εἰς τὴν περιέργον καὶ ἀξιόλογον ὑπόθεσιν τῆς θερμότητος ἐπιθυμῶ τώρα νὰ διευθύνω τὴν προσοχὴν σου.

Ἄν λαβῶ κομμάτιον μετάλλου, καὶ ἀκριβῶς διαμετρήσω αὐτὸ, ἔπειτα δὲ τὸ πυρῶσω, γίνεται μεγαλύτερον παρ' ὅσον ἦτον· ἀλλ' ἀφοῦ ψυχρανθῆ, ἐπανέρχεται εἰς τὸ πρότερον αὐτοῦ μέγεθος.

Τοῦτο εὐκόλως ἀποδεικνύεται· ἰδοὺ, κομμάτιον χαλκίνου σύρματος, τοῦ ὁποίου ἡ ἄκρα ἐμβαίνει σωστά σωστά εἰς τὴν τρύπαν τοῦ κλειδίου τούτου· εἶναι δὲ καὶ τόσον μακρὸν, ὥστε ἀκριβῶς περνᾷ μετὰ τῶν δύο τούτων καρφίων, τῶν δυνατὰ ἐπὶ τοῦ σανιδίου ἐμπηγμένων. Πυρῶνω τὸ σύρμα τοῦτο ἐξίσου εἰς ὅλα τὰ μέρη· καὶ τί ἔπεται; οὐδὲ εἰς τὴν τρύπαν τοῦ κλειδίου χωρεῖ πλέον, οὐδὲ μετὰ τῶν καρφίων ἀρκεῖ νὰ διέλθῃ. Ἄλλὰ ῥίπτω αὐτὸ εἰς τὸ ψυχρὸν νερὸν, τὸ ἐκβάλλω, καὶ τὸ σφογγίζω καλά· δοκιμάζω ἐκ νέου, καὶ ἰδοὺ, εἰσέρχεται πάλιν εἰς τὴν τρύπαν τοῦ κλειδίου, καὶ πάλιν περνᾷ μετὰ τῶν δύο καρφίων.

Ἐκ τοῦ ἀπλουστάτου πειράματος τούτου συμπεραίνω, ὅτι τὸ μέταλλον ἐκτείνεται μὲν διὰ τῆς θερμότητος, συστρίβεται δὲ διὰ τοῦ ψύχους.

Τὸ αὐτὸ πάσχουν ὅλα τὰ μέταλλα, καὶ ὅλα τὰ τῶν μετᾶλλων μίγματα. Ἄν λάβῃς σύρμα σιδηροῦν, ὀρειχάλκινον, χρυσοῦν, ἀργυροῦν, κασιτερίνον, ἢ μολύβδινον, τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα θέλεις παρατηρήσειν. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι μερικὰ ἐκτείνονται πολὺ εὐκολώτερον καὶ πολὺ περισσότερον ἀπ' ἄλλα· παραδείγματος χάριν, ὁ χαλκὸς ἐκτείνεται μᾶλλον τοῦ σιδήρου, ὁ δὲ ὀρειχάλκος μᾶλλον εἴτε τοῦ ἐνός, εἴτε τοῦ ἄλλου.

Τὸ γινόμενον τοῦτο, —ἦγον ἡ διὰ θερμότητος ἐκτασις τῶν μετᾶλλων, —εἶναι εἰς πολλὰς τέχνας ἀξιολογώτατον. Κύτταξε, παραδείγματος χάριν, τὸν τροχοποιὸν, ὅταν ἔχῃ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν σιδηρὰν στεφάνην εἰς τὸν τροχὸν ἀμάξης· ἡ στεφάνη γίνεται πολὺ μικρότερα τῆς περιφέρειας τοῦ τροχοῦ, ὥστε, ψυχρὰ οὖσα, δὲν ἐμπορεῖ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ περιζώσῃ αὐτόν. Τί λοιπὸν κάμνει ὁ τροχοποιός; ῥίπτει αὐτήν εἰς τὸ πῦρ, ὅπου τὴν ἀφίνει νὰ κοκκινίσῃ, καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ ἐκταθῆ πολὺ. Εἰς τὴν ἐκτεταμένην ταύτην κατάστασιν ἐμβαίνει εὐκόλως ἐπὶ τῆς περιφέρειας· ἀφοῦ δὲ βαλθῆ καὶ προσαρμοσθῆ, χύνεται ἐπ' αὐτῆς ψυχρὸν ὕδωρ· τὸ ψύχος κάμνει τὸν σιδηρὸν νὰ συστρίβῃ, ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ πρότερον αὐτοῦ μέγεθος· οὕτω δὲ συσφίγγει τὸ ξύλινον μέρος τοῦ τροχοῦ μετ' ἴσῃ καὶ

μεγίστην δύναμιν, καὶ ἡ στεφάνη διαμένει ἐπὶ τοῦ τροχοῦ μόνον ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῆς συστολῆς.

Καὶ ἀπὸ τὰς μεταβολὰς ἀπλῶς τῆς τοῦ καιροῦ θερμοκρασίας προέρχεται ἡ ἔκτασις καὶ συστολὴ τῶν ἐπιγείων ὄλων πραγμάτων, ἐξαιρέτως δὲ τῶν μετάλλων· τοῦτο εἶναι τώρα πασίγνωστον εἰς τοὺς μηχανικούς. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἰσχυροῦ καύσωνος τοῦ καλοκαιρίου, δύνασαι νὰ παρατηρήσῃς ὅτι πύλαι σιδηραῖ, μ' εὐκολίαν ἄλλοτε ἀνοίγουνται, προσκολλῶνται τὸσον σφιγκτὰ, ὥστε χρεῖα νὰ σύρῃ τις δυνατὰ διὰ νὰ τὰς ἀνοίξῃ· τοῦτο προκύπτει μόνον ἐκ τῆς ἠλιακῆς θερμότητος, τῆς τὸν σίδηρον ἐκτεινούσης.

Συμβαίνει πολλάκις εἰς πετρίνας καὶ πλινθίνους οἰκοδομὰς νὰ βλέπωμεν ραγίσματα εἰς τὸ ἀσβέστωμα τῶν τοίχων· αἴτιον αὐτῶν συνεχῶς ἄλλο δὲν εἶναι εἰμὴ σιδηροῦς τις μοχλὸς ἢ κλειδίον ἐμβεβλημένον εἰς τὸ κτίριον, καὶ ἀσβεστωμένον ἐπάνωθεν· ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου διαπερνῶσα πυρῶνει τὸν σίδηρον, ὅστις, κατὰ συνέπειαν ἐκτεινόμενος, πιέζει τὸ ἀσβέστωμα, καὶ κάμνει αὐτὸ νὰ σχίξῃ· τὴν νύκτα συστέλλεται μὲν ὁ μοχλὸς εἰς τὸ σὺνθετες αὐτοῦ μέγεθος, ἀλλὰ τὸ ἀσβέστωμα δὲν ἀκολουθεῖ τὸν σίδηρον· τὴν ἐπαύριον, ἕως, ἡ θερμότης ἐκτείνει πάλιν τὸν μοχλὸν, ὅστις καὶ πάλιν ὠθεῖ τὸ ἀσβέστωμα, τὸ δὲ ραγίσμα μεγαλύνεται, καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀμοιβαδὸν ἐκτεινόμενον καὶ συστελλόμενον τοῦ σιδήρου, ἕως νὰ πέσῃ τὸ ἀσβέστωμα. Πολλοὶ πολλάκις ἀποροῦν, τίνι τρόπῳ τὸ ἀσβέστωμα τῶν οἰκῶν αὐτῶν γεμίζει τόσον ταχέως ἀπὸ ραγίσματα· πλὴν πολλάκις, ὡς εἶπαμεν, αὐτὰ προέρχονται μόνον ἀπὸ τὰς βραδείας μὲν καὶ μικρὰς, δυνατὰς ὅμως συστολὰς καὶ ἔκτασις σιδηροῦ τινὸς μοχλοῦ ἢ κλειδίου ὑποκάτω τοῦ ἀσβεστώματος.

Ἐσχάροι, ἀναμέσον εἰς πλίνθους ὀπτάς (τοῦβλα) στερεωμέναι, γίνονται μετ' ὀλίγον ἄστατοι, ὁ δὲ πέριξ αὐτῶν πηλὸς ραγίζει, καὶ μετ' ὅσον καιρὸν πίπτει, οὐχὶ δι' ἄλλο εἰμὴ διότι ὁ σίδηρος ἐκτείνεται ὑπὸ τῆς θερμότητος τοῦ πρώτον εἰς τὴν ἐσχάραν ἀναπτομένου πυρῶς· ἐκτεινόμενος δὲ ἀπωθεῖ τὰς πλίνθους. Ἀφοῦ τὸ πῦρ σβεσθῇ, ἡ μὲν ἐσχάρα συστέλλεται εἰς τὸ πρῶτον αὐτῆς μέγεθος, αἱ δὲ πλίνθοι μένουσι ὅπου ἐσπρωχθῆσαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐμπορεῖς νὰ κρίνῃς ὀπίσθην ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἐσχάρα, κυτταζῶν τὴν μεταξύ αὐτῆς καὶ τῶν πλίνθων χαραμίδα.

Πολλοὶ τεχνῖται, ὠραίας καὶ λεπτάς μηχανὰς κατασκευάζοντες, ἔχουν νὰ προφυλάττωσιν αὐτὰς ἀπὸ τῆν τῶν μετάλλων ἔκτασιν· ὁ ὠρολογιοποιὸς κατεξαιρέτων ἔχει νὰ πράττῃ τοῦτο.

Ἐξετάζοντες τὴν κατασκευὴν ὁποιοῦδήποτε κοινοῦ ὠρολογίου, εὐρίσκομεν ὅτι ὅλοι οἱ τροχοὶ ἔχουν βελόνας ἤτοι ἄξονας χαλυβδίνους, δουλεύοντας μέσα εἰς ὀρειχαλκίνας τρύπας. Διατί τοῦτο; Διότι πρῶτον μὲν ὁ χαλύψ, ὢν πολὺ δυνατώτερος τοῦ ὀρειχαλκοῦ, γίνεται καὶ πολὺ ἀρμωδιώτερος ἄξων· τῶντι, βελὸν ὀρειχαλκίνη ἤθελε λυγίσαι ἀπὸ τὴν μαλακώ-

τητα· ἀλλ' ἐκτὸς ταύτης ὑπάρχει καὶ δευτέρα αἰτία. Ὁ χαλύψ δὲν ἐκτείνεται ὑπὸ τῆς θερμότητος, ὅσον ὁ ὀρειχαλκος· ὅθεν, ὅταν κρατῶμεν ὠρολόγιον ἐπάνω μας, ἡ τοῦ σώματος θερμότης κάμνει καὶ τὰ δύο μέταλλα νὰ ἐκτείνωνται· ἀλλ' ὁ χαλύβδινος ἄξων ἐκτείνεται ὀλιγώτερον τῆς ὀρειχαλκίνης τρύπας, καὶ διὰ τοῦτο ἡ τοῦ ἄξωνος κίνησις πάντοτε μένει ἐλευθέρα.

Ἄλλ' ἐὰν, τούναντίον, αἱ μὲν βελόναι ἦσαν ὀρειχαλκίνας, αἱ δὲ τρύπαι χαλύβδιναι, τὸ ἀποτέλεσμα ὁποῖον ἤθελεν εἶσαι; Αἱ ὀρειχαλκίνας βελόναι, πολὺ μᾶλλον τῶν χαλυβδίνων τρυπῶν ἐκτεινόμεναι, ἤθελεν στήνειν τὰ τοῦ ὠρολογίου κινήματα.

Ἡ διὰ θερμότητος ἔκτασις ἐπενεργεῖ καὶ εἰς τὸν ἦχον τῶν κωδῶνων. Παρατήρησα ὁποῖον ὄξυν τόνον κάμνει τὸ κωδῶνιον τοῦτο· ἰδοὺ τὸ πυρῶν, ὥστε νὰ ἔκταθῇ. Ἄκουσε τώρα· πόσον ὀλιγώτερον ὄξυν εἶναι ὁ τόνος του.

Ἀπ' ὅλα τὰ εἰς τοὺς χημικούς ἐγνωσμένα στερεὰ σώματα, πλειοτέραν ἔκτασιν καὶ συστολὴν ἐπιδέχονται τὰ μέταλλα· ἀλλὰ πᾶσα στερεὰ οὐσία ἐκτείνεται μᾶλλον ἢ ἥττον διὰ τῆς θερμότητος, μολοντί ὁ τῆς ἔκτασεως βαθμὸς δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐξακριβωθῇ μετ' ἴσην εὐκολίαν.

Τὰ μέταλλα εἶναι οἱ ἐντελέστεροι θερμογῶγῶι τῶν ὅσους γνωρίζομεν· τὸ δ' αἴτιον, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ραγίζει τὸ κασιτερίνον τοῦτο ἀγγεῖον, ὅταν αἰφνιδίως γεμίσω αὐτὸ μετ' ὕδατος, εἶναι ἀπλῶς ἐπειδὴ ἡ θερμότης ἀγεται ταχέως εἰς πᾶν μέρος τοῦ κασιτερίου, ὅστις κατὰ συνέπειαν ἐκτείνεται ἐπίσης ἐντὸς καὶ ἐκτὸς.

Πήλινα ἢ πέτρινα σώματα, εἴτε φυσικὰ εἴτε τεχνητὰ, εἶναι θερμογῶγοι κάκιστοι· παρόμοιοι δὲ εἶναι καὶ ὁ ὕλος. Ἐὰν εἰς ὕελινον ποτήριον χύσω βραστὸν ὕδωρ, σχεδὸν εἶναι βέβαιον ὅτι θάλει σπάσειν ἢ ραγίσαι, ἐπειδὴ τὸ ἐντὸς μέρος αἰφνιδίως ἐκτείνεται, καὶ ἡ θερμότης δὲν ἀγεται ἀμέσως εἰς τὸ ἐκτὸς· τὸ ἐντὸς λοιπὸν, μεγαλυνόμενον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, βιάζει, τέλος, τὸν ὕelon νὰ ραγίσῃ.

Ὅσον παχύτερος ὁ ὕλος, τόσον βεβαιώτερον τὸ ραγίσμα· ὅθεν καὶ βλέπεις γενικῶς τοὺς χονδροῦς πυθμένους τῶν κουπῶν νὰ χωρίζωσιν, ὅταν βαλθῇ εἰς αὐτὰς ζεστὸν ὕδωρ, ἐπειδὴ τότε ἡ θερμότης ἀγεται ἀκόμη βραδύτερον διὰ τοῦ τόσον παχέος ἔγκου· ἀλλὰ λεπτότατος ὕλος ἐμπορεῖ νὰ γεμισθῇ αἰφνιδίως ἀπὸ βράζον νερὸν, χωρὶς νὰ ραγίσῃ, καθὼς, παραδείγματος χάριν, τινὰ εἶδη φιαλῶν· εἰς τὰ τοιαῦτα ἡ θερμότης μεταβαίνει ταχέως ἀπὸ τὸ ἐντὸς εἰς τὸ ἐκτὸς μέρος, ἀμφότερα ἐκτείνονται ἐξίσου, καὶ οὐδεμία σύντριψις ἀκολουθεῖ.

Ἀρκοῦν, πρὸς τὸ παρὸν, αἱ ὀλίγαι αὐταὶ παρατηρήσεις περὶ τῆς διὰ θερμότητος ἔκτασεως τῶν στερεῶν· εἰς τὸν προσεχῆ ἀριθμὸν θάλω προσπαθῆσαι νὰ σε δείξω τὴν τῶν ὑγρῶν ἔκτασιν διὰ τῆς αὐτῆς κραταιᾶς ἐνεργείας.

ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΟΥ ΙΝΔΙΚΟΥ ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΥΣ.

ΜΕΤΑΞΥ τοῦ νοτιανατολικοῦ τῆς Ἀσίας, ἄκρου καὶ τοῦ ἀρκτιῶν παραλίου τῆς Ἀουστραλίας ὑπάρχει ἐκτεταμένον ἄθροισμα νήσων, γνωστῶν ὑπὸ τὸνομα αἱ Νῆσοι τοῦ Ἰνδικοῦ Ἀρχιπελάγους. Κυριώτεραι εἶναι ἡ Σουμάτρα, ἡ Ἰαῖα, ἡ Βόρνεος, αἱ Μολούκκαι, ἡ Κέλεβες, καὶ πλήθος ἄλλων ἱκανοῦ μεγέθους. Ἐμπορικῶς θεωρούμεναι, αἱ νῆσοι αὗται εἶναι πλείστου λόγου ἄξια εἰς τὸν πολιτισμένον κόσμον, καθότι εὐποροῦν ἀπὸ χίλια εἶδη, τὰ ὁποῖα ἔγιναν σχεδὸν ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς. Περιγραφή τις λοιπὸν αὐτῶν καὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἐμπορίου τῶν ἐπιζόμενων ὅτι θέλει εὐχαριστήσῃν πολλοὺς τῶν ἀναγνώστων μας.

Ἡ Βόρνεος, ἡ μεγίστη τῶν νήσων τοῦ Ἰνδικοῦ Ἀρχιπελάγους, σχεδὸν ἐξισοῦται κατὰ τὸ μέγεθος μετ' ἡν Μογγολίαν. Εὐρίσκεται δὲ ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς τὰς χεῖρας διαφόρων ἐντοπιῶν φυλῶν, αἵτινες ὀλίγον μόνον ὠφελοῦνται ἀπὸ τὰ προϊόντα τῆς πατρίδος τῶν. Οἱ πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ Ἀρχιπέλαγος τοῦτο κυριεῖοντες Ὀλλανδοὶ πολὺν καιρὸν ἠγωνίζοντο εἰς μάτην νὰ συστηθῶσιν εἰς τὴν Βόρνεον· ἀλλὰ μόνον τὸ 1823 ἐπέτυχαν, τέλος, νὰ στερεωθῶσιν ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ παραλίου, εἰς μέρος καλούμενον Ποντιανή. Ἐνταῦθα ἤρχισαν νὰ ἐμπορεύωνται τὸν χρυσὸν καὶ τοὺς ἀδάμαντας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ νῆσος ὑπερπλουτεῖ· ἀλλ' αὐτοὶ μὲν ὀλίγον ἠδυνήθησαν νὰ ἐκτείνωσι τὸ ἐμπόριόν των· τὰ δὲ λοιπὰ ἔδην διὰ ζηλοτύπων περιορισμῶν ἐμποδίσθησαν τοῦ νὰ πραγματεύωνται τι ἐκεῖ· ὅθεν οἱ πόροι τῆς Βορνεοῦ μένουσι κατὰ μέγα μέρος κεκλεισμένοι, ἂν καὶ ἀφθονῇ ἀπὸ πληθυσμὸν καμφοράς, καὶ ἄλλα εἶδη πολύτιμα, παρεκτὸς τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν ἀδαμάντων.

Αἱ νῆσοι Σουμάτρα καὶ Ἰαῖα, τῆς Βορνεοῦ ἀκόλουθοι ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν, εἶναι ἀποικιακὰ κτήματα τῶν Ὀλλανδῶν. Τὸ κυριώτερον Ὀλλανδικὸν κατὰ τὴν εἶδη εἶναι ἡ Βατανία, πόλις ἐπὶ τοῦ βορειοδυτικοῦ παραλίου τῆς Ἰαίας, καὶ τὸ ἀρχαιότερον καὶ μεγαλήτερον ἐμπόριον εἰς τὸ Ἀρχιπέλαγος. Ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως ταύτης ἀναβαίνει εἰς περίπου 70,000, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγοι μόνον εἶναι Εὐρωπαῖοι. Οἱ Ὀλλανδοὶ ἔχουν προσέτι κατὰ τὴν εἶδη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κέλεβες, καὶ διαφόρων ἄλλων νήσων τοῦ μεγάλου τούτου ἀθροίσματος, αἵτινες θεωροῦνται ὡς ἀποικιακὰ κτήματα τοῦ βασιλέως τῆς Ὀλλανδίας. Πρὸ πολλοῦ ἀπολαμβανοῦν οἱ Ὀλλανδοὶ διὰ μέσου τῶν κτηματῶν τούτων ἐμπορικὸν μονοπώλειον εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ κόσμου, διατηροῦντες αὐτὸ μετὰ χεῖριστά μέσα. Τὰ κυριώτερα προϊόντα τῆς νήσου Ἰαίας εἶναι ὀρύζιον, φυτικὰ ἔλαια, καπνόχορτον, ζάχαρον, καὶ καφές· προσέτι, ἰνδικὸν, κοκοκάρμα, τέϊ, καὶ μεταξίον.

Ἡ Σιγγαπόρα εἶναι τὸ κέντρον ὅλου τοῦ εἰς τὸ Ἰνδικὸν Ἀρχιπέλαγος Βρετανικοῦ ἐμπορίου. Ὅτε τὰ ἐν Ἰνδίας Ὀλλανδικὰ κτήματα, τὰ ἐπὶ τῶν ἐσχάτου πολέμου πεσόντα εἰς τὰς χεῖρας τῶν Βρετανῶν, παρεχω-

ρήθησαν πάλιν εἰς τὴν Ὀλλανδίαν τὸ 1814, ὁ Ἄγγλος κυβερνήτης Θωμᾶς Ράφφλης ἐθεμελίωσε τὴν ἀποικίαν τῆς Σιγγαπόρας, ὥστε νὰ ἔχουσιν οἱ συμπατριῶται αὐτοῦ εἰς τὰς θαλάσσας ἐκείνας ὀχύρωμά τι καὶ ὑπεράσπισιν τοῦ ἐμπορίου τῶν ἀπὸ τὰς τῶν Ὀλλανδῶν ἐπιδρομῶν καὶ ἀπαγορεύσεις. Ἡ θῆσις τοῦ καταστήματος ἐκλέχθη ἄριστα. Ἡ Σιγγαπόρα εἶναι νῆσος, εἰκοσιεπτὰ μιλίων ἔχουσα μῆκος, καὶ δεκαπέντε πλάτος, κειμένη κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τοῦ πορθμοῦ τῆς Μαλάκκας, ἡ τοῦ πορθμοῦ ὅστις χωρίζει τὴν Σουμάτραν ἀπὸ τὴν Μαλαϊκὴν χερσόνησον, τὴν μεσημβρινωτάτην κόγχην τῆς Ἀσίας. Εἶναι δὲ ἡ νῆσος αὕτη κέντρον τοῦ πρὸς ἀνατολὰς καὶ δυσμὰς θαλασσινοῦ ἐμπορίου τῶν Ἰνδιῶν, κειμένη καθ'αυτὸ ἐπὶ τοῦ δρόμου τῶν πλοίων, ὅσα περνοῦν κατ' ὁποιαδήποτε τῶν διευσθύνσεων τούτων. Ἡ πόλις τῆς Σιγγαπόρας κεῖται ἐπὶ ποταμοῦ, κατὰ μέρος πλωίμου· περιέχει δὲ, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1833, 20,978 κατοίκους, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον 119 εἶναι Εὐρωπαῖοι, καὶ 96 Ἰνδοὶ Εὐρωπαϊκοῦ αἵματος. Τὸ δ' ἐπίλοιπον τοῦ πληθυσμοῦ παρουσιάζει δεῖγμα ἐξαιρέτων τοῦ εἰς πᾶν κατὰ τὴν εἶδη Ἀρχιπέλαγους εὐρισκομένου μίγματος γενῶν.

Τῆς πόλεως Σιγγαπόρας ἡ θῆσις εἶναι χαριστάτη, τὸ δὲ κλίμα, ἂν καὶ θερμὸν, εἶναι ὑγιεινόν. Ἰδία τῆς προϊόντα ἡ νῆσος ἔχει ὀλιγώτατα· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ λιμὴν αὐτῆς εἶναι πάντῃ ἐλεύθερος ἀπὸ πᾶν δικαίωμα εἰσαγωγῆς, ἐξαγωγῆς, ἀγκυροβολίου, λιμίνος, ἢ φάρου, διὰ τοῦτο ἔγινεν εἶδος παρακαταθήκης, ὅπου συναγονται καὶ πωλοῦνται τὰ προϊόντα ξένων χωρῶν. Ἀπὸ τὸν Μάϊον 1835, ἕως τὸν Μάϊον 1836, τῶν μὲν εἰσαχθέντων Εὐρωπαϊκῶν εἰδῶν ἡ ἀξία ἀνέβαινεν εἰς 6,618,671 Δίστηλα· τῶν δ' ἐξαχθέντων κατὰ τὴν αὐτὴν τὸ χρόνον περιόδον προϊόντων τῆς Ἀνατολῆς ἐσυμπαστοῦτο ἡ ἀξία εἰς 6,217,703 Δίστηλα.

Ἀδύνατον εἶναι ν' ἀπαριθμήσωμεν ἐνταῦθα ὅλα τὰ κυριώτερα εἶδη, τὰ συγκροτοῦντα τὸ ἐμπόριον τῆς Σιγγαπόρας· ἀλλ' ὁ ἐπόμενος κατάλογος θέλει δείξῃς ὀλίγα τινὰ τῶν εἰδῶν, ὅσα ἐξήχθησαν ἀπὸ τὸν λιμὴνα τὸ 1827—8, ὁμοῦ καὶ τὰς χώρας ἐκ τῶν ὁποίων ἐφέρθησαν.—Κάμφορα, ἀπὸ τὴν Μαλαίαν· καφές, ἀπὸ τὴν Ἰαῖαν καὶ Σουμάτραν· χρυσὸς, ἀπὸ τὴν Βόρνεον· πιπέρι, ἀπὸ τὴν Σουμάτραν· σαγόν, γινόμενον εἰς τὴν Σιγγαπόραν· κασιτέρας καὶ ἄλλα μέταλλα, ἀπὸ τὴν Μαλαίαν· ζάχαρον, ἀπὸ τὴν Σιάμην· ὀρύζιον, ἀπὸ τὴν Μαλαίαν καὶ Σιάμην· ἄλας, ἀπὸ τὴν Σιάμην· τέϊ, ἀπὸ διαφόρων τόπων· ὄπιον, ἀπὸ τὴν Ἰνδοσίαν· καὶ προσέτι, σίδηρος, μεταξίον, κοκοκάρμα, κόγχη μαργαριταφόρος, ἀρώματα, κτλ.

Ἀπὸ δὲ τὴν Βρετανίαν εἰσάγονται εἰς τὴν Σιγγαπόραν τὰ ἐπόμενα· βαμβακερὰ ὑφάσματα καὶ νήματα· μαλλινα ὑφάσματα· Σβεχικὸς καὶ Ἀγγλικὸς σίδηρος καὶ χαλύψ· σιδηρουργήματα· πήλινα καὶ ὑάλινα σκευῆ· αἶνες, πνεύματα, καὶ ζῆθοι· σχευῖα· πυρεβόλα καὶ πυρίτις· βαφαὶ διαφόρων εἰδῶν, ῥητίνη, πίσσα, κτλ.

Η ΕΣΤΙΑ.

Φιλτάτη Χλόη μου! ἐνῶ εἰς ἄδυσον μαρίας
Εἰσέρχονται οἱ πλούσιοι, καὶ τῆς κευδοξίας
Οἱ ἀλαζίνες, οἱ τυφλοὶ, καὶ θορυβώδεις ἄνθρωποι,
Ἡμεῖς ἀς ὑπεκφύγωμεν, μηδὲ ἀς ἐπεμώμεν
Εἰς τοὺς τρελλοὺς αὐτῶν χοροὺς, κ' ἂν κατηγορηθῶμεν
Ὡς ἰδιότροποι, κωφοὶ, παραξένιοι, μισάνθρωποι.

Συχνά θ' ἀποσυζώμεθα ἐκ τοῦ εὐθύμου κόσμου
Σ τὸν οἶκον, ἔς τὴν ἐστίαν μας, ὅπου ἀπαύστως, φῶς μου,
Ὁ ἔρως ὁ συζυγικὸς θ' ἑνασχολῆ τὰς ὥρας μας·
Ἐνταῦθα δὲν εἰσέρχεται γείτων υἱὸς θορυβῶν,
Ἡ ξίνος πολυπραγμονῶν εἰς τὴν τοῦ ἄλλου τρεῖσον,
Διὰ νὰ ἐλιθίσουν τὴν χαρὰν ἔς τὰς ἐγκαρδίους χώρας μας.

Ἐὰν τὴν ὄντως ἀληθῆ τιμῶμεν εὐτυχίαν,
Κεῖται αὐτὴ ὡς θησαυρὸς εἰς τὴν ἡμῶν καρδίαν·
Μωρ' οἱ εἰς θάλασσαν καὶ γῆν τὰ ἴχνη της θηρῶντες·
Ὁ κόσμος μὴ πεισθῆς ποτὲ ὅτι θὰ μᾶς χαρίσῃ·
Πᾶσα χαρὰ ἀπὸ ἡμᾶς μόνους ἀς ἀναερίσῃ,
Σ τὴν φίλτατον καλύβην μας τὰ μέσα ἀνιχνεύοντες.

Τοῦ Νῶε ἡ περιστέρα εἰς ταραχὴν ἐμῆθε,·
Ὅποτε μ' ἀνυπόμονα πετερίγια ἀφίκε
Τὴν κιβωτὸν, τὸ ἀσφαλὲς ἐκεῖνο καταγῶγιον.
Εἰς τὴν ματαίαν ἐκδρομὴν πικρῶς ἀποτυχεύσα,
Ἡ ὄρεσις τὸτ' ἐπέστρεψε, ἔς τὸ ἀχανὲς ζητούσα
Τὴν ἱεράν καὶ πάλιν ναῦν, γυμνῆ, χωρὶς ἀγῶγιον.

Ἄφες τοὺς τὸν Ἰμεναιοὺς μαρῶς περιγελῶντας·
Τοὺς τῶν χρυσίνων του ὠρῶν τὸ μέλι ἐκτυγεύοντας
Ἡμᾶς ἀς ἐρωτήσωσιν· Ὡ ἀπόηον, κελάδησον
Ὅτι ὀρθῶς νοούμενος ὁ γάμος ἐπιφέρει
Εἰς μίαν ψυχὴν εὐαίσθητον θείας τροφᾶς, κ' ἐν μέρει
Ἡλύσια ἐπίγεια, ἐπίγειον παραδείσειον.

Τὰ βρέφη μας θὰ μᾶς γενιοῦν τερπνάς παραμυθίας·
Ἄν παιδεύθῃσι κατ' εὐχὴν, πηγαί φιλοσοφίας
Θέλουν φανῆν εἰς τοὺς γονεῖς, καὶ βρέσεις τρυφερότητος·
Τὸ πνεῦμα των μορφῶμεν μὲ ἀγρυπνον φροντίδα·
Τὰ δίδωμεν τὴν ἀγαθὴν, τὴν ἐντιμὸν μερίδα,
Καὶ τὰ προστοιμάζομεν ὁδὸν μακαριότητος.

Κ' ἐνῶ καρπίμως θὰ τελοῦν τὸ φρένημα τῆς πείρας μας,
Νέους θὰ μᾶς χαροποιούν, θ' εὐαρεστοῦν τὸ γῆρας μας,
Καὶ μὲ στεράνοους θὰ κοσμοῦν τὰς πολιὰς μας τριχᾶς.
Εἰς ἀρετὰς αἰξάνοντα τὸ ἐγκλημα θὰ φύγωσι·
Τὴν τῶν γονέων των στοργὴν πληθύνοντα, θ' ἀνοίγωσι
Μὲ ἀνταξίους ἀμοιβὰς τὰς τῆς ψυχῆς μας πτυχᾶς.

Ὡ ἀγαθὰ ἀδάνεστα! ὅλα εἶν' ἰδικὰ μας·
Σ τὸ σύμπαν ζῶντες ἄγνωστοι μὲ τὰ τεκνιδία μας,
Ἡ καὶ παρὰ τὸ σύμπαντος λησμονημένοι τέλεια.
Μονάρχαι, Ἄ! τὰ πλοῦτη σας διάλου δὲν φθονοῦμεν·
Τοὺς μεγιστάνας βλέποντες ἡμεῖς τοὺς συμπαθοῦμεν,
Καὶ μακαρίζομεν ἡμᾶς—Μακρὰν ἢ πολυτέλεια!

Τῷ ὄντι ἀφθόος ἐδῶ δὲν εἶναι ἡ μερίς μας·
Ὅλιγα πλὴν καὶ ταπεινὰ ζητεῖ ἡ ὑπαρξίς μας,
Καθὼς εἶν' ὀλιγώταται κ' αἰ χρεαίαι μας τῆς φύσεως·
Εἰς τοῦτο, ναί, συνίσταται ἡ τέχνη τοῦ βιώναι,
Αἱ κύρια ἀνάγκαι σου νὰ εἴ' ἐβαρῶσι μόναι·
Φρονίμως νὰ ἐπασχολῆς τὰ τῆς μικρᾶς σου κτήσεως.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ πίνωμεν πλενεξίας κύνεια,
Εἰς ὅσα μᾶς ἐχαρίσεν ἡ εὐεργέτης Πρόνοια,
Σιωπηλοὶ, εὐγνώμονες, εὐχάριστοι θὰ ζῶμεν·
Δίτσι, ἀσ καὶ ταπεινὴ ἡ ἰδιοκτησία μας,
Ὅλην ἀς τὴν χαίρωμεθα, ἀφοῦ εἶναι ἴδια μας·
Πῶς τὰς φευγούσας ὥρας μας εἰς μάτην νὰ σκορπῶμεν;

Κ' ἂν μᾶς πλακίουν συμφοραὶ, χρεῖα νὰ ὑποκλίνωμεν·
Κ' ἂν μᾶς ἀρνούνται χάριτες, χρεῖα νὰ ὑπομεινῶμεν·
Κ' ἂν μᾶς προσφέρουν χάριτας, εὐθὺς εὐγνωμοσίην.
Φιλτάτη Χλόη μου! αὐτὸ φρονίμων εἶναι ἴδιον,
Αὐτὸ εἶναι θυμίαμα καρδιακὸν, αἴδιον,
Καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ὁσμὴ τοὺς οὐρανοὺς ἠδύνει.

Δὲν ἀπαιτοῦμεν ξενισμὸν ἔς τὴν γῆν πολυχρενίως,
Δίτσι σπάνια γλυκὺς ὁ χιονώδης βίος·
Ἄλλ' ὅταν ἐκπεραιωθῇ τὸ γένιον συμπόσιον,
Ἐκ τῆς τραπέζης ἦσχυι τότε ἀς ἐγερθῶμεν·
Σ τὰ τέκν' ἀς τὴν ἀφήσωμεν· οὔτε θὲ νὰ φθῶμεν
Σ τοῦ οἴκου μας τὰ λείψανα τὸ ἔσχατόν μας γρόσιον.

Μὲ βήματα προσεκτικὰ, δεμένοι χεῖρι χεῖρι,
Οὕτω περνώμεν τὴν ζωὴν, ὅπου καὶ ἂν μᾶς φέρῃ
Ἡ ὀχύρους τῆς ζωῆς ὁδός· (χαρᾶς καὶ λύπης χρώματα)·
Καὶ τὰς ματαίας της σκηνᾶς φεύγοντες ἀδακρύτως,
Ἄτάρχοι, ἀμέριμοι, ἀφοβοὶ, ἀτρομήτως
Τὸ χῶμά μας μιγνύομεν μὲ τῶν νεκρῶν τὰ χῶματα.

Κ' ἐν τούτοις ἡ Συνειδήσις, πίστῃ μας φιληνάδα,
Θὰ ἔλθ' εἰς συνοδίαν μας ἔς τὴν ζοφεράν κοιλάδα,
Καὶ θὰ εὐφράνῃ διὸ ψυχᾶς εἰς μέρος δυσανάδατον·
Κ' ἂν δὲν ἦν ἄλλη κόφισις ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνην,
Ὡς Ἄγγελος εὐνοϊκὸς θὰ ψιθυρίσ' εἰρήνην·
Θὰ μαλακώσῃ τὸν σκληρὸν ἐκείνον νεκροκράβατον.

Μετὰφρ. Ι. Ι. Σ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΤΕΣ Ἄγγελος τελειώνει διατριβὴν τινα περὶ τῆς θρησκευτικῆς κλίσεως τῶν γυναικῶν μὲ τοὺς ἐρεξῆς λόγους.—Ἄν ὁ Χριστιανισμὸς ἠναγκάζετο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ παλάτια τῶν μεγιστάνων, τὰς ἀκαδημίας τῶν φιλοσόφων, τὰς αὐλὰς τῶν νομοθετῶν, ἢ τὴν πληθύν τῶν πολυασχόλων, τὰς γυναίκας ἠθέλαμεν εὐρεῖν ἔσχατον καὶ καθαρώτερον αὐτοῦ καταγῶγιον· ὁ τελευταῖος ναὸς τοῦ ἠθέλεν εἰσεῖναι ἡ γυναικεία καρδία· τὸ τελευταῖον τοῦ ἀκροατήριον, τέκνα συνηγμένα περὶ τῶν γονάτων τῆς μητρὸς· τὸ δὲ τελευταῖον ἀφιέρωμα, ἡ κρύφιος προσευχὴ, σιωπηλᾶς φεύγουσα ἐκ τῶν χειλέων αὐτῆς, καὶ μόνον εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἰψίστου ἀκουομένη.

Τὰ σημεῖα τοῦ καλοῦ ὕδατος εἶναι—ὅτι θερμαίνεται καὶ κρύνει γρήγορα· ὅτι τὸ μὲν θέρους εἶναι ψυχρὸν, τὸν δὲ χειμῶνα ὀλίγον τι ζεστόν· ὅτι, ἐὰν μία βανίς αὐτοῦ στεγνώσῃ ἐπὶ λευκοῦ ὑφάσματος, δὲν ἀφίνει τὸ παραμικρὸν στύμμα· καὶ ὅτι δὲν ἔχει οὔτε γεῦσιν, οὔτε ὁσμὴν. Τὰ γλυφὰ νερά κάμνουν τὸ δέρμα τραχὺ, τὰ δὲ γλυκέα, λείον. Κρέας ἢ χόρτα βραζόμενα εἰς γλυφὸν ὕδωρ δὲν γίνονται τρυφερά, καθὼς ὅταν βραζῶσιν μέσα εἰς γλυκὺ.